

SPERANȚA

- EDIȚIE SPECIALĂ - MAI 2016

Nu există decât un singur copil perfect și fiecare mama îl are.

Aceasta este o ediție specială a revistei Speranța apărută din dorința de a sărbători și onora mamele, alături de Bisericile din diaspora.

S-au îngrijit de întocmirea și editarea acestei reviste surorile:

Ana Ciortuz, Aneta Oprănescu, Ioana Tutoș, Liliana Copăcean, Maria Ghiță.

Mulțumim tuturor corespondentelor care ne-au trimis materiale la redacție.

Scopul revistei este: „Cu Dumnezeu, cu surorile în Domnul, pentru surori!”

MĂRTURIA VIEȚII MELE – SCRISOARE DE DRAGOSTE

Aneta Oprănescu, Ballarat Vic.

Dragi cititoare, Îi mulțumesc Dumnezeului tuturor darurilor și bogățiilor căci acum, aici, mi-a îngăduit să-mi exprim deschis dragostea către surorile mele în Domnul. Motto-ul revistei Speranța este: „Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni”. Doresc să păstrez acest motto dar puțin modificat: „Cu Dumnezeu, cu surorile în Domnul, pentru surori”.

M-am născut acum 64 de ani într-o familie de tineri ambițioși, hotărâți să-și construiască viitorul pe temelii unei societăți noi, prin puterile lor și a dragostei care-i unise. Tata era din Balș, Oltenia, dintr-o familie de... „chiaburi” care „de bună voie” și-au cedat averile lor Colectivului. Mama, orfană, refugiată la 13 ani din Bazargicul românesc, (acum, după război – Bazargicul bulgăresc), împreună cu un frate mai mic și bunica, pe malurile Dunării, la Cernavodă. Erau săraci, dar în viață. Pe acest ocean necunoscut al vieții în doi, au încercat să-și formeze o familie, (tata 21 de ani iar mama 17), într-o societate nevindecată de rănilor războiului, iar acum, măcinată și zdrobită de unul din cele mai crunte și opresive sisteme – comunismul. Dar fără busola care să le arate Calea, fără Adevărul care să le lumineze pașii și fără balsamul Vieții care să le vindece rănilor, (Domnul Isus Hristos), au eșuat zdrobiți: ani grei de închisoare, foame, lipsuri, alcool... și tot inventarul care cuprinde o viață trăită sub puterea întunericului, o viață fără Dumnezeu. Și viața lor a mers înainte.

Tot așa, și eu, (la 17 ani), și soțul meu, (la 19 ani), am început aventura pe oceanul vieții cu vânturi potrivnice începând din familiile noastre. Bineînțeles că strădaniile noastre de a găsi o cale să ne apărăm dragostea, să ne consolidăm noua familie, au eșuat zdrobite pe același țărm, de aceleași valuri neîndurătoare: lipsuri, alcool, închisoare, vise risipite... Doi naufragiați loviți, înrăiți, dezamăgiți, cu inimi pline

de amărăciune și de ură pentru orice și oricine în jur și chiar unul pentru altul.

Astfel ne-a găsit Domnul Isus, două suflete care abia mai pâlpâiau; aveam 45 de ani. Acesta a fost un adevărat miracol. Tu crezi în minuni? Privește atent în jur, nu la lume și legile ei, ci la Împărăția în care ne-a așezat Domnul Isus și în care trăim acum și vei vedea și vei auzi că El face minuni și astăzi. Cu o singură atingere a curățit tot noroiul păcatului din cugetul nostru, dependența de alcool a soțului meu, (îl numesc în glumă, uneori „omul care nu a băut apă 20 de ani”) și a despietrit inimile noastre în care a aprins flacăra arzătoare a dragostei pentru Dumnezeu, și împreună, pentru oamenii lui Dumnezeu și pentru oameni.

Acum, de 22 de ani, Îl avem pe Domnul Isus ca busolă. El ne-a luat de mână și ne poartă pe Cale, ne spune Adevărurile despre viața de aici și cea viitoare. El este Viața din care ne-a născut din nou; nu din carne, nici din voia unui om, ci din Duhul lui Dumnezeu, ființe noi cu o viață nouă călătorind spre o patrie nouă, Patria Eternă (2 Corinteni 5:17).

Aș dori ca aceste rânduri să nu rămână doar o simplă mărturie ci o scrisoare de dragoste, un îndreptar, un deget arătător, o mână întinsă pentru tine, sora mea iubită. Nu știu pe ce treaptă a vieții te afli:

* Vrei să mergi încă un pas mai sus? Îndrăznește, Domnul te așteaptă! (Psalm 119:105).

* Din neatenție ai făcut un pas înapoi sau și mai grav, ai căzut făcând pasul înapoi și voci din jurul tău și dușmanul sufletului tău te acuză și te califică bună de nimic. Este o minciună. Domnul te iubește așa cum ești. Cere-ți iertare și El te va ajuta să te întorci de unde ai căzut și te va purta și-ți va întări pașii spre treapta următoare spre calea spre Cer (Psalmul 37:23,24).

* Poate de la un timp ți se pare că n-ai mai călcat pe urmele Lui, că totul este o rutină, o goană după vânt. Oprește-te din alergare! Pe undeva ai luat-o înaintea Lui și nu mai ai atâta timp să-l auzi glasul în Cuvânt. În liniște, în meditație, Duhul Lui să-ți tălmăcească Cuvântul, rugăciunea ta să nu mai fie o listă lungă de cereri, ci momente intime în declarații de credință, de adorare, apoi Duhul Lui îți va spune cum să te rogi și pentru ce să te rogi. O, vei vedea diferența și treptele pașilor tăi vor urca vertiginos (Galateni 6:9).

Una din dorințele noastre, în umblarea cu Dumnezeu, este să avem o legătură cât mai apropiată, cât mai adâncă, cu Domnul Isus.

Voi încheia această scrisoare de dragoste, îndemnându-vă pașii inimii spre Calea care atinge adâncimile Dragostei, Cuvântului și înțelepciunii lui Dumnezeu:

Psalmul 18: 25-36

*Cu cel bun Tu Te arăți bun, cu omul neprihănit Te arăți neprihănit;
cu cel curat Te arăți curat, și cu cel stricat Te porți după stricăciunea lui.
Tu mântuiești pe poporul care se smerește, și smerești privirile trufașe.
Da, Tu îmi aprinzi lumina mea. Domnul, Dumnezeul meu, îmi luminează întunerecul meu.
Cu Tine mă năpustesc asupra unei oști înarmate, cu Dumnezeul meu sar peste un zid întărit.
Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este încercat:
El este un scut pentru toți cei ce aleargă la El.
Căci cine este Dumnezeu, afară de Domnul, și cine este o stâncă, afară de Dumnezeul nostru?
Dumnezeu mă încinge cu putere, și mă povățuiește pe calea cea dreaptă.
El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor, și mă așează pe înălțimile mele
El îmi deprinde mâinile la luptă, așa că brațele mele întind arcul de aramă.
Tu îmi dai scutul mântuirii Tale, dreapta Ta mă sprijinește, și îndurarea Ta mă face mare.
Tu lărgesci drumul supt pașii mei, și nu-mi alunecă gleznele.*

Mama

Traian Dorz

Mi-ai cântat cu glas de lacrimi legănându-mă alene
Alinându-mi cu-al tău cântec lacrima ivită-n gene...
Și mi-ai plâns înfiorată cântecele duioșiei
De-ai trezit în al meu suflet cald fiorul armoniei;

Mi-ai citit în ceasuri sfinte din Cazanii și Scriptură
A lui Dumnezeu iubire ele-n inimă-mi crescură.
În singurătatea serii luminat de raza lunii
M-ai făcut să simt puterea și odihna rugăciunii.

De durerea altor lacrimi te-am văzut plângând pe tine
Și de-atuncea port durerea altora și eu în mine.
Pentru adevăr într-una te-am văzut fără de teamă
Și de-atunci știu c-adevărul e curaj și luptă, mamă.

...A trecut în urmă vremea și-ntr-o toamnă grea, târzie
M-a răpit de lângă tine lumea largă și pustie.
Ai vărsat atunci, amare, mii de lacrimi în năframă,
Și cu inima zdrobită, m-ai pierdut în zare, mamă.

Mult umblai de-atunci prin lume, multe ochii mei văzură,
Multe șoapte mă chemară, multe vânturi mă bătură.
Dar din mii de lucruri scumpe, de ființe și de nume,
Tu-mi rămâi mereu ființa cea mai mult iubită-n lume.

...Astăzi tot străin și singur și departe sunt de casă
Dar sunt fericit măicuță c-azi și tu ești credincioasă
Și că știu c-odată-n ceruri unde nu mai sunt suspine
Fericit voi fi-mpreună, printre cei iubiți, cu tine.

SFATURI PENTRU MAME

Lidia Crișan, Perth, WA

Atunci când sora Aneta mi-a cerut să scriu un articol de Ziua Mamei pentru o ediție specială a revistei Speranța, nu am știut despre ce voi scrie. Mă gândeam că voi folosi ceva ce am scris mai de mult, dar a doua zi dimineață, în timpul meu de citire a Bibliei, am primit ceea ce veți citi în continuare.

De câteva săptămâni m-a preocupat o temă foarte interesantă care este presărată atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Este vorba despre slava lui Dumnezeu și slava la care noi suntem chemați. Unul din înțelesurile slavei lui Dumnezeu este și acela de frumusețe, nu atât fizică, cât cea a caracterului.

Nu am înțeles niciodată până acum care este motivul pentru care femeile au o atracție pentru bijuterii, inele, cercei, lăntișoare, machiaj, rujuri și haine la ultima modă a lumii. Femeile încearcă prin acestea să adauge ceva la frumusețea lor exterioară, neglijând frumusețea interioară (poate că unele mă contraziceți aici). Apostolul Pavel ne spune că „nu este nici un om neprihănit”, și „nu este nimeni care să aibă pricepere, care să caute pe Dumnezeu cu tot dinadinsul” (Romani 3:10-11). Iar în vers. 23 citim: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Dumnezeu ne-a creat cu slavă, cu frumusețe, dar pe care am pierdut-o datorită păcatului. Și pentru că ne-am pierdut acea frumusețe originală încercăm să-L ajutăm pe Dumnezeu. Și aceasta pentru că nu avem pricepere să-L căutăm pe Dumnezeu cu tot dinadinsul. Răul nu se află în bijuterii, ci în iubirea lor, așa cum este și cu iubirea de bani. Lucrurile acestea trecătoare ne fură atenția de la adevăratele valori. Nu cred că există vreo femeie evlavioasă care a întrebat vreodată pe Dumnezeu dacă poate sau nu să poarte bijuterii și a primit aprobarea Lui. Spun asta gândindu-mă la 1 Petru 3:3-4, unde apostolul Petru sfătuiește destul de clar pe femei că „podoaba lor adevărată nu este cea exterioară, ci omul ascuns al inimii, un duh blând și liniștit”. Nu vreau să spun prin aceasta că orice femeie care nu poartă bijuterii este fără nici un cusur.

Accentul se pune pe continua înfrumusețare a omului nou, dinlăuntru, care nu are nevoie nici de haine

scumpe, nici de împletituri de păr și nici de bijuterii pentru a se face evidențiat. Îmi pare rău să spun, dar cu cât mai mult adăugăm la frumusețea exterioară, cu atât mai mult ne dăm pe față goliciunea interioară. E vremea ca noi femeile creștine să ne reevaluăm valorile, cât de mult stăm în fața oglinzii și cât stăm cu Biblia în față și o studiem.

Personal cred că ceea ce suntem în exterior este doar o oglindă a ceea ce este înlăuntru nostru. Trebuie ca orice creștin (nu numai femeile) să știe că „noi nu mai suntem ai noștri” și că din momentul în care ne-am predat viața Domnului nu mai putem face tot ce vrem sau ce ne place. Aș vrea să subliniez fraza aceasta pentru că prea mulți își schimbă numele dar nu și năravul, prea mulți (multe) nenăscuți din nou s-au strecurat în turma lui Dumnezeu și sunt mai multe capre decât oi, îmi pare rău să spun asta. Mă uit în viața mea și mă surprind uneori și trebuie de fiecare dată să mă pocăiesc înaintea Domnului de gândurile care îmi vin. Dar când mă uit în jur văd multă duplicitate, zâmbet pe față și răutate în inimă, vorbe dulci în față și clevetire în spate, nesupunere și cârtire față de autoritatea pusă de Dumnezeu peste noi.

Leonard Ravenshill spune că Biserica de azi e la sute, mii de mile depărtare față de Biserica primară. Biserica primară este modelul original din gândul și dorința lui Dumnezeu. El nu se schimbă după gusturile oamenilor și cu fiecare generație. „El este Același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8). Nu știu cum s-a început ca femeile să poarte bijuterii în Bisericile americane sau australiene, dar ele se par că au fost modelul vrednic de copiat de fetele și femeile din Bisericile românești. Am fost invitată să cânt la o Convenție CWCI a femeilor din Perth. Cred că Mia Cerbu își aduce aminte pentru că am cântat împreună în duet „Slăvit fii Isuse că lucruri mari faci” și Maria, sora mea, a recitat Isaia 53. Când una din vorbitoarele Convenției ne-a întâlnit în antecamera scenei, mi-a spus: „Și mama mea mergea acoperită la biserică”. Din cele 5-600 de femei prezente doar noi eram acoperite. La fel mi-a spus și sora Heather Vose, soția fostului președinte al Alianței Baptiste Mondiale, când m-a întrebat dacă noi avem obiceiuri deosebite în cadrul serviciilor noastre de închinare.

„Dacă ele pot să poarte, eu de ce nu pot?” se întreabă unele femei care au avut curajul să-și atârne ori un lanț la gât, ori doi cercei în urechi. Acesta este cârligul de care pofta ochilor se agață de multe femei și în loc să le înalțe spiritual le trage tot mai jos. S-ar putea ca aceste cuvinte să nu placă celor ce le citesc. Dar aș vrea să

urmez sfatul apostolului Pavel dat lui Tit și, în calitate de femeie mai în vârstă, să sfătuiesc pe femeile mai tinere (decât mine) să fie cumpătate, cu viața curată și cu o purtare cuviincioasă (Tit 2:3-5).

Putem vedea cu durere, și surorile din generația mea cred că sunt de acord cu mine, că lumea a invadat biserica și azi nu mai este nicio deosebire între noi și ea, mai ales în îmbrăcăminte. Ceea ce odată era rușine să porți, acum este o mândrie, unele, cu cât sunt mai goale cu atât mai mult cred că sunt mai frumoase. Așa cum am observat și în primele capitole din Apocalipsa, nevoia capitală și cea mai urgentă a zilelor din urmă este pocăința. Creștinii nu mai știu să se pocăiască cu adevărat, sau dacă se pocăiesc o fac doar de pe buze, în momentele de extaz, din rugăciune și doar atât.

Surori mai tinere sau mai în vârstă din Australia, care cred că ați ajuns să mă cunoașteți cât de cât din scrierile de pe Facebook, ori prin Almanahul și revista Dorca, vă sfătuiesc cu blândețe, citiți și voi încă o dată Tit 2:3-5 și cu toată seriozitatea întrebați-vă: „Oare se vorbește de rău Cuvântul lui Dumnezeu și din pricina mea?” Să știți că nu este un lucru de nimic purtarea necuviincioasă. Când se vorbește de rău Cuvântul lui Dumnezeu și pocăința, din pricina noastră, cum mai putem fi sare și lumină? Nu suntem noi sarea aceea care este călcată în picioare pentru că și-a pierdut puterea de a săra? Oare nu noi, femeile, am contribuit la starea de căldicel a bisericilor noastre?

Pavel scria Bisericii din Corint: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicurile lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos”. Aceeași temere o port și eu în sufletul meu pentru multe din surorile, fiicele mele, care nu și-au putut păstra curăția gândurilor și au o loialitate împărțită, care vor să fie și cu Hristos și cu lumea. Doamne, ai milă de noi! Cum a procedat diavolul cu Eva atunci când a semănat sămânța îndoielii în inima ei, dacă este sau nu adevărat ce a spus Dumnezeu, la fel face și azi: „Oare a spus Dumnezeu că nu trebuie să purtăm scule de aur sau haine scumpe?” *Sculele* mai sunt numite și unelte, ceva de care te folosești să faci o lucrare anume. Vedem deci, că bijuteriile sunt unealta cu care diavolul ne atrage de la ținta alergării noastre și a reușit să creeze multe dispute în biserică pe această temă. Tot ce iubim așa de mult încât nu putem renunța la ele de dragul lui Hristos este idol, și idolatria este păcat.

Îndemnul meu este la pocăință, o pocăință sinceră care să ne îndemne la acțiune, așa cum s-a întâmplat în Biserica de la început: „Mulți din cei care crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră. Și unii

din cei ce făcuseră vrăjitorii și-au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor. Prețul lor s-a socotit la 50 de arginți. Cu atâta putere se răspândea Cuvântul Domnului”. Observați din nou că era vorba de Cuvântul Domnului (Fapte 19:18-20).

Poate a venit vremea să ardem și noi lanțurile, cerceii, îmbrăcămintea nepotrivită. Să nu le dăm nici măcar săracilor sau la *Good Samaritan*. Bunul Samaritean, Domnul Isus, a dat celui căzut între tâlhari untdelemn și puțin vin pe răni. El dă celor căzuți în mâinile tâlharului de Satan, Duhul Sfânt și bucuria mântuirii. Oare nu de aceasta avem nevoie și noi în zilele noastre? „Doamne, dă-ne mai multă lumină, mai mult din Duhul Tău, mai multă bucurie să Te iubim și să Te slujim”. Porunca Domnului Isus este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea noastră, și nu cu o inimă împărțită. Aceasta implică voința, rațiunea, sentimentul și puterea noastră. Dumnezeu nu ne va cere ceva fără a ne da în același timp și puterea de a înfăptui. Cântăm adesea o cântare în care un vers spune: „Și lumina (focul) Tău să ardă-n noi”. Ce a ars până acum focul Duhului Sfânt în viața mea și a ta? Și la anii mei (aproape 67), pot spune că Duhul lui Dumnezeu mai are de ars câte ceva din egoismul meu, din orgoliul meu rănit, din mândria mea, nemulțumirea sau amărăciunea mea. În Vechiul Testament era o poruncă ca focul să nu se stingă niciodată de pe altarul care era la Templu. Și dacă noi suntem un Templu pentru Duhul Sfânt, să nu-L lăsăm să fie întristat sau stins nici prin cuvinte aspre, dure, judecăți, nici prin mâinii, iuțeli, amărăciuni, clevetire sau răutate. Dar dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește cu adevărat în noi, El ne va avertiza să ne oprim chiar și de la gândurile în fașă, să le facem roabe ascultării de Hristos. Ele nu vor ajunge niciodată fapte, pentru că așa cum spune o vorbă înțeleaptă, *gândul de azi este fapta de mâine*.

Prin prima femeie a intrat păcatul în lume și am putea spune că și în Biserică. Dar vestea bună este că prin sămânța femeii, Domnul Isus, avem acces la mântuire și la iertare. Dacă vrem să vină vremuri de înviore și trezire spirituală nu avem decât să ne pocăim și să ne întoarcem la Dumnezeu (Fapte 3:19), și astfel vom grăbi venirea Domnului. Personal, doresc aceasta foarte mult și să fie cât mai curând. Dar dacă nu dorești aceasta înseamnă că nu ești gata să stai în fața lui Dumnezeu. Rândurile acestea le-am scris spre învățătură. Tu ai dreptul să le ignori sau să le pui la inimă. Este alegerea ta, după care vei culege și consecințele. Îmi doresc și mă rog ca în poporul Domnului să fie numai mame și fecioare sfinte, în care Domnul să-și găsească toată plăcerea. Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

Susanna Wesley, Biografie

Susanna Wesley a dorit mai mult decât orice să trăiască o viață evlavioasă, plăcută lui Dumnezeu și a fost pasionată de dorința de a-și învăța copiii calea pe care trebuie să o urmeze, așa cum spune Biblia în Proverbe 22:6.

Copilăria

Susanna Wesley a trăit la începutul anilor 1700 în Anglia rurală. Ea a fost cel mai mic copil din cei 25 de copii născuți în familia unui cleric. Un lucru pe care ea a hotărât să-l facă încă din copilărie a fost, așa cum ea însăși spunea: „Niciodată să nu petrec mai mult timp în activități de recreere într-o singură zi decât îmi petrec în îndatoririle religioase particulare”.

Viața de familie

Susanna, care a fost înțeleaptă, educată (acasă) și frumoasă, s-a căsătorit cu un slujitor al Bisericii Anglicane, Samuel Wesley, la 19 ani. Viața ei a fost plină de lupte dar rezistența și dedicarea ei atât față de Dumnezeu cât și față de familia ei sunt o inspirație incredibilă.

Susanna a dat naștere la 19 copii în 19 ani. Nouă dintre aceștia au murit în pruncie. Această povară fizică și stresul vieții de zi cu zi a făcut ca Susanna să aibă o sănătate precară majoritatea zilelor ei.

Probleme financiare

Familia ei a fost afectată tot timpul de probleme financiare. Viața unui cleric era caracterizată de un trai sărăcăcios și, cu zece copii de îngrijit și de hrănit, familia Susannei întotdeauna părea să fie în nevoie.

Ca răspuns la întrebarea unui binefăcător dacă vreodată cu adevărat a rămas fără pâine, Susanna a răspuns: „strict vorbind, n-am rămas fără pâine. Dar problema cea mai neplăcută a fost grija pe care o aveam înainte de a obține pâinea cât și plata pe care trebuia să o fac pentru ea după ce o mânca”. În toate acestea, în conformitate cu ceea ce spunea soțul ei, spiritul bun al Susannei nu a putut fi înecat de greutate fiindcă ea era plină de o mulțumire pașnică.

Probleme de căsătorie

Ea și soțul ei au avut dezacorduri multe cu privire la anumite subiecte religioase și politice. Odată, soțul ei Samuel a părăsit-o pe ea și copiii lor plecând la oraș timp de aproape un an, din cauza unui dezacord minor.

Casa familiei Wesley a ars din temelii de două ori. Incendiile au fost probabil provocate de către locuitorii orașelului Epworth, oameni needucați și fără prea multă cultură. După incendii familia a fost separată, copiii fiind trimiși să locuiască cu alte familii din orașel, în timp ce casa parohială a fost reconstruită. Nu a existat nici o asigurare care să-i ajute, reconstrucția casei durând peste doi ani.

Homeschooling

Susanna și-a educat și școlarizat acasă, singură, cei 10 copii. Ea a avut reguli stricte pentru casa ei care pot părea dure la prima vedere. Cu toate acestea, în scrierile fiului ei, John Wesley, despre primii săi ani de studiu la Oxford, el spune că disciplinele pe care le-a învățat în timp ce era acasă, sub îndrumarea mamei sale, l-au ajutat nu numai să fie bine pregătit pentru învățământul superior, dar l-a și echipat în viața lui de creștin ca să poată înota împotriva curentului din viața universitară.

Răbdarea Susannei a fost observată de către soțul ei în timpul unei sesiuni de școală deosebit de grea în care ea explica un lucru unuia dintre copii pentru a douăzecea oară. Răspunsul ei a fost: „Dacă mă mulțumeam să explic problema doar de 19 de ori, aș fi pierdut toată munca mea ; vezi, a fost a douăzecea oară care a încoronat toată munca”.

Credință

Susanna și-a crescut copiii ei îmbibându-i cu Cuvântul lui Dumnezeu. Evlavia a fost un mod de viață în familia Wesley. Înainte ca ei să știe să stea în genunchi sau să vorbească, cei mici au fost învățați să ceară binecuvântare pentru hrana lor prin semne corespunzătoare și să repete, de îndată ce au fost în stare să vorbească, rugăciunea Tatăl Nostru atât dimineața cât și seara și să adauge propriile lor rugăciuni.

Pe măsură ce copiii au crescut, ea a alocat câte o oră pe săptămână pentru conversație cu fiecare dintre ei. Acest lucru a avut scopul de a-i învăța cum să lupte cu îndoieli și dificultăți. Aceste ore au ajuns să fie unele dintre cele mai frumoase amintiri pentru toți copiii ei.

Rodul muncii ei

Cei doi fii ai Susannei, John și Charles Wesley, au devenit unii dintre cei mai influenți oameni ai timpului lor. La încheierea educației oferite de mama lor, Charles și John au plecat de acasă pentru a continua studiile. În timp ce era la Oxford, Charles a format o asociație, Clubul Sfânt, cu scopul ca studenții să se adune pentru a studia Scripturile și pentru a se ruga. Cei doi frați au fondat împreună Biserica metodistă, ceea ce a dus la renașterea evanghelică în Biserica Anglicană în secolul al 18-lea. John a predicat peste 42.000 de predici și a scris 233 de cărți. Charles a compus 8000 imnuri. Predicarea lor a contribuit la fondarea de spitale, orfelinate, școli pentru săraci, cât și în opoziția activă față de sclavie. Fiecare dintre copiii ei a devenit un bărbat sau o femeie cu un caracter remarcabil. Cât de adevărat este că „mâna care mișcă leagănul conduce lumea!”

„Am învățat despre creștinism mult mai mult de la mama mea decât de la toți teologii Angliei”. John Wesley

Pagină realizată de Ana Ciortuz

INFLUENȚA UNEI MAME

Maria Ghiță

În timpul revoluției franceze, o mamă s-a ascuns timp de trei zile cu cei doi copii ai ei în pădure. A treia zi a auzit că se apropie un grup de soldați și a încercat să se ascundă în spatele unor tufișuri. Unuia din soldați i s-a părut că este cineva acolo. Când a văzut-o, i s-a făcut milă de ea și i-a dat o pâine. Ea a rupt-o în două și a dat o bucată la un copil și cealaltă la celălalt copil. Sergentul a observat lucrul acesta și a spus unuia din soldați : „Ai văzut ? Ea nu a oprit nimic pentru ea.” Soldatul a răspuns : „probabil pentru că nu-i este foame.” – „Nu! Pentru că este mamă,” a răspuns sergentul.

Este foarte greu să pui în cuvinte importanța și influența unei mame în modelarea caracterului copiilor ei. Mama este cea mai importantă persoană din viața copilului, ea fiind cea care i-a dat viață și îl învață diferența dintre bine și rău. Dumnezeu a înzestrat-o pe mamă cu un rol și abilități care o fac să fie nu doar ființa cea mai dragă dar și piatra de temelie a dezvoltării copilului în primii lui ani de viață. Relația mamei cu copilul ei nu începe în momentul în care copilul vine pe lume, ci bazele acesteia au fost puse încă din timpul sarcinii.

Mama este cea care revine într-o manieră directă și intimă în viața copilului pe tot parcursul dezvoltării sale, ea îngrijindu-l când este bolnav, ea conducându-l la grădiniță sau, în primele zile, la școală etc. Prin prezența sa directă, mama este cea care asigură copilului un sentiment de securitate și un echilibru afectiv.

Influența deosebit de mare pe care o mamă o are față de copilul ei este un fapt recunoscut de toți. Napoleon a spus : „destinul unui copil este de cele mai multe ori lucrarea mamei lui.” Aceeași idee este subliniată într-un proverb spaniol : „Influența unei mame este mai puternică decât influența a zece preoți.”

Prin creație Dumnezeu a făcut ca mama să aibă acest rol atât de important în dezvoltarea atât fizică cât și psihică a copilului. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este ce fel de influență sunt eu pentru copilul meu? Cum pot să-mi călăuzesc copilul spre cer ?

Atât de multe sunt exemplele de mame credincioase care au avut un rol deosebit în formarea spirituală a copiilor lor: mama lui Moise, mama lui Samuel, mama fiilor lui Zebedei, mama Domnului Isus, mama și bunica lui Timotei și lista ar putea continua cu multe alte nume pe care le știm și mult mai multe pe care nu le știm. Privind la aceste mame, observăm ușor câteva caracteristici comune pe care ele le-au avut și care trebuie și noi să le urmăm pentru a putea fi o binecuvântare pentru copiii noștri. Ele au fost mame care au avut o credință sinceră și puternică în Dumnezeu. Mama lui Moise s-a încrezut în Dumnezeu de aceea a făcut acel „sicriș” în care a pus copilul și i-a dat drumul pe râul Nil. Ana, mama lui Samuel s-a rugat lui Dumnezeu pentru Samuel și a hotărât să-l închine Domnului înainte ca el să se nască. Nu este de mirare că Samuel a devenit un om mare al credinței și al rugăciunii. Noi creștem copiii noștri pentru cer când ne rugăm pentru ei.

O mamă credincioasă îl învață pe copil de mic despre Domnul Isus și Cuvântul Scripturii. Apostolul Pavel îi aduce aminte lui Timotei de credința mamei lui și a bunicii lui, care de mic l-au învățat Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai mult copiii învață de la noi prin imitare. Ei devin în primul rând ceea ce suntem noi nu ceea ce le spunem. Când copilul își vede mama citind Cuvântul și petrecând timp în fiecare zi cu Dumnezeu în rugăciune, înțelege că Dumnezeu este important și real pentru mama lui. Copilul înțelege cât de importantă este biserica pentru mama lui dacă aceasta o frecventează regulat și este punctuală.

Mama are un rol crucial în familie și un rol esențial în formarea caracterului și a dezvoltării copilului din toate punctele de vedere. Care este influența mea asupra copilului meu?

Într-o lume în care totul se clatină, ne trebuie un reazim. Acest reazim care ne susține e căminul nostru și acest cămin are nevoie de un suflet, de o inimă care să ne mângâie, să ne încurajeze. Și această inimă nu poate fi decât inima unei femei - inima unei mame. (Michelet)

Mama a fost prima mea întâlnire cu un înger. (Neale Donald Walsch)

Există un singur copil frumos în lume, iar el aparține fiecărei mame. (Proverb chinezesc)

LOCUL NOSTRU ÎN UNIVERS

Max Lucado, Traducere de Simona Bondor, Adelaide SA

Până a venit Copernicus noi pământeni ne-am bucurat că suntem centrul atenției.

Tații puteau să-și pună mâna pe capul copiilor, să le arate cerul înstelat și să proclame: „Lumea se învâрте în jurul nostru”. Ah, noi suntem centrul universului, buricul cosmosului! Ce a descoperit Ptolemeu la jumătatea veacului ne-a convins. Pune un ac în mijlocul hărții cerului și ai găsit Pământul. Fix în mijloc.

Ba mai mult, nemișcat! Lasă celelalte planete să vagabondeze în voie pe fața cerului. Nu noi. Nu, domnule! Noi stăm nemișcați. Tot așa de predictibil ca și Crăciunul. Nici o mișcare. Nici o rotație. Unele planete nestatornice se rotesc 180 de grade de la o zi la alta. Nu a noastră. Tot așa de nestrămutată ca stânca Gibraltarului. Să aplaudăm tare pentru pământ, ancora universului.

Însă atunci a venit Nicolaus. Nicolaus Copernicus cu hărțile lui, cu desenele lui, cu nasul lui osos, cu accentul lui de polonez și întrebările lui nesuferite. Oh, întrebările lui!

„Hei, poate cineva să-mi spună ce cauzează schimbarea anotimpurilor?”

„Cum se face că unele stele apar noaptea pe când altele apar ziua?”

„Știe cineva exact cât de departe pot să navigheze vasele maritime până să cadă de pe marginea pământului?”

„Fleacuri”, au răspuns batjocoritor oamenii. „Cine are timp de asemenea probleme?”

Însă Copernicus a persistat. El ne-a bătut pe umărul nostru colectiv, tușind ușor să-și dreagă glasul: „Iertați-mi îndrăzneala, dar”, și arătând cu degetul spre Soare, a anunțat: „Iată centrul sistemului solar”. Oamenii au negat faptul acesta peste o jumătate de veac. Când pe același gând a venit Galileo, Coroana l-a închis, Biserica l-a dat afară... Oamenilor nu le-au plăcut demonstrațiile atunci și nici azi nu ne plac.

Ce a făcut Copernicus pentru Pământ, Dumnezeu face pentru sufletele noastre. El ne bate ușor pe

umărul colectiv al umanității și arată cu degetul spre Fiul – Fiul Său și zice: „Uitați-vă la Centrul a tot ce există”. Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat pe un tron în adâncurile cerurilor să guverneze universul, totul, de la galaxii până la guvernele pământului. Niciun nume și nicio putere nu face excepție. Totul este sub guvernarea Lui. Și nu numai acum, ci pentru totdeauna. El conduce totul și are ultimul cuvânt în toate. În centrul a toate acestea, Cristos guvernează Biserica” (Efeseni 1:20-22).

Când Dumnezeu se uită la centrul universului, El nu se uită la tine. Când reflectorul cerurilor pune în lumină Luceafărul, mie nu-mi trebuie ochelari pentru că reflectorul nu este pe mine.

Planete mai mici. Aceștia suntem noi. Apreciați. Valoroși. Iubiți din inimă. Dar centrali, esențiali? Nuuu. Îmi pare rău. Contrar cu Ptolemeul din noi, lumea nu se învâрте în jurul nostru. Confortul nostru nu este prioritatea lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa, ceva ar fi în neregulă. Dacă noi suntem centrul atenției, cum explicăm moartea, boala, crizele economice sau cutremurele de pământ? Dacă Dumnezeu există ca să ne facă pe plac, nu ar trebui atunci să fim întotdeauna mulțumiți? Locul nostru nu este în centrul universului. Dumnezeu nu există ca să facă mare caz de noi. Noi existăm ca să facem mare caz de El. Nimic nu se învâрте în jurul tău și nici al meu. Totul se învâрте în jurul Lui.

Luna exemplifică rolul nostru.

Ce face luna? Ea nu produce nicio lumină. Contrar versurilor cântecelor despre lună și lumina ei, luna nu poate străluci despărțită de soare. Luna nu este decât o rocă foarte întunecată acoperită cu găuri. Dar poziționată corect, luna strălucește. Las-o să facă ce a fost făcută să facă și un cheag de noroi devine o sursă de inspirație, o romanță. Luna reflectă o lumină mai mare.

Și ea este fericită să o facă! Nu auzi niciodată luna plângându-se. Ei nu-i pasă că astronautii se plimbă pe ea, nu obiectează niciodată. Chiar dacă soarele are

mai mare renume decât ea, „Fața de Cașcaval“, nu murmură. Luna este în pace, la locul ei. Și pentru că este în pace, o lumină lină atinge Pământul întunecat.

Ce s-ar întâmpla dacă noi am accepta locul nostru ca reflectoare ale Fiului?

O astfel de schimbare produce atâta încăpățănare... Noi ne-am ales drumul nostru și am bătut din picior încă din copilărie. Nu ne-am născut noi toți cu o stare standard spre egoism? Vreau o soție/soț care să mă facă fericit/fericită, vreau colegi care să-mi ceară opinia întotdeauna. Vreau o vreme pe placul meu, și un trafic care să mă ajute, un guvern care să mă servească. Vreau totul să se învârtă în jurul meu. Ne putem relata cu ușurință la reclama care spune: „Pentru omul care gândește că lumea se învârtă în jurul lui“. O actriță renumită a justificat astfel faptul că a apărut într-o revistă porno: „Am vrut să mă exprim pe mine însămi“.

Promovare de sine. Autoconservare. Egocentrism. Totul se învârtă în jurul meu!

Ni s-a spus că așa este, nu-i așa? Nu am fost noi special instruiți să căutăm să fim numărul unu? Să ne găsim locul nostru în soare? Să ne facem un nume? Noi ne gândeam că egocentrismul ne va face fericiți...

Dar ce haos crează această filosofie! Ce orchestră simfonică urmează o astfel de cale? Îți poți imagina o orchestră urmând ideea: „Totul se învârtă în jurul meu“? Fiecare artist luptându-se pentru a se evidenția. Tubele tunând fără oprire, percuționistii bătând tare să primească atenție. Trompetistul, în picioare deasupra pe scaunul dirijorului, suflând tare din trompeta lui. Partitura ignorată. Dirijorul ignorat. Ce ar însemna asta? Nimic mai mult decât un zgomot asurzitor. Armonie? Cu greu s-ar putea numi armonie așa ceva. Fericire? Sunt muzicienii fericiți într-o astfel de orchestră? Nicidecum. Noi nu am fost făcuți să trăim în felul acesta. Dar nu suntem noi cei care am stârnit acest zgomot?

Nu-i de mirare că în căminurile noastre este atâta gălăgie, că afacerile ne sunt așa de stresante,

Despre mamă

**Dumnezeu nu a putut fi pretutindeni, așa că a creat mamele! (Proverb evreiesc)*

**Mama este începutul tuturor începuturilor. (Grigore Vieru)*

**Mama este numele lui Dumnezeu pe buzele și în inimile copiilor. (William Makepeace Thackeray)*

**Mama este banca la care ne depunem toate rănilile și toate grijile. (Thomas De Witt Talmage)*

**Fără mamă nu se poate iubi. Fără mamă nu se poate muri. (Hermann Hesse)*

guvernele atât de abrazive și armonia atât de rară. Dacă tu crezi că totul se învârtă în jurul tău și eu cred că totul se învârtă în jurul meu, nu avem nicio speranță la o melodie plăcută, armonioasă. Noi am alergat după vânt și am pierdut relația cu cel mai important din Univers: Dumnezeu.

Ce s-ar întâmpla dacă noi ne-am lua locul și ne-am cânta fiecare partea pe care Maestrul ne-a încredințat-o? Dacă noi am face cântecul Lui prima noastră prioritate? Atunci am vedea o diferență în familie. Cu siguranță am trăi o schimbare. Mai puțin din: „Asta-i ce vreau eu“ și mai mult din „Ce crezi că ar vrea Dumnezeu“?

Ce ar fi dacă un om de afaceri ar lua poziția aceasta? Dacă ar pune la o parte renumele și obținerea banilor? Dacă ar fi dominat de reflectarea chipului lui Dumnezeu în el? Dar trupul tău? Gândirea Ptolemeică zice: „Este al meu; am să mă distrez“. O gândire centrată pe Dumnezeu recunoaște: „Este al lui Dumnezeu, trebuie să-l respect“.

Ne-am vedea suferința diferit. „Durerea mea dovedește absența lui Dumnezeu“ ar fi înlocuită cu: „Durerea mea extinde scopul lui Dumnezeu“.

Să vorbim despre o schimbare sănătoasă. Viața are sens când ne acceptăm locul nostru. Darul plăcerilor, scopul problemelor toate gravitează în jurul Lui. Viața centrată pe Dumnezeu are sens. Și ea ne salvează de la o viață care nu are sens.

Acum dar, facem noi schimbarea? Cum putem fi împinși afară din egocentrism? Ducându-ne la un seminar, urlând la lună, citind o carte de Max Lucado? Niciuna dintre acestea! (deși autorul apreciază ultima idee). Ne mutăm de la concentrarea pe mine la concentrarea pe Dumnezeu, gândindu-ne la El, depunând mărturie despre El, urmând sfatul apostolului Pavel: „Privind ca într-o oglindă slava Domnului suntem schimbați în același chip, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Corinteni 3:18). Privirea la El ne schimbă. Nu ne-ar prinde bine o schimbare? Haideți să facem o încercare. Cine știe? Poate că vom descoperi locul nostru în univers.

POVESTEA LUI MARY JONES

Traducere de Daniela Ion, membră a Women Lawyers of W. A.

Mary Jones a fost singurul copil al familiei Jones, care locuia într-o căsuță mică și sărăcăcioasă de la marginea unui sat din ținutul Wales. Părinții ei erau oameni simpli, dar îl iubeau pe Domnul cu toată ființa lor. De când era de-o șchioapă, Mary mergea împreună cu părinții ei la Biserică și la studiul biblic. La începutul secolului al XIX-lea nu oricine își putea procura o Biblie, deoarece nu fusese tradusă în dialectul regiunii respective, și costa foarte mult.

Într-una din zile, Mary a întrebat-o pe mama ei de ce nu au și ei o Biblie. Mama i-a răspuns fetei: „Draga mea, Bibliile sunt foarte rare și costă foarte mult, iar noi suntem prea săraci ca să putem cumpăra una”.

Mary, care avea doar 8 ani, dorea cu ardoare să învețe să citească și să-și cumpere o Biblie, însă aceste dorințe păreau greu de realizat, deoarece în acea zonă nu se găseau școli, iar părinții fetei nu aveau bani pentru a plăti un profesor.

Într-una din zile, tatăl fetei se duse în satul alăturat și află că acolo se va deschide o școală. Mare bucurie a fost în acea seară în casă, și în inima fetei când află că se va duce la școală să învețe să citească. Deși Mary trebuia să se scoale dis-de-dimineață pentru a o mai ajuta la treburi pe mama sa și să meargă 2 kilometri pe jos până la școală, fata era tare fericită că visul ei devenea realitate.

Ruth Smith, o bună prietenă a mamei ei, avea propria Biblie și i-a spus fetei că poate veni sâmbăta la ea acasă pentru a citi din Cartea Sfântă. Fata abia aștepta să vină ziua de sâmbătă și plecă spre casa lui Ruth unde fu primită cu mare bucurie. Ruth o conduse în camera unde se afla Biblia și fata, tremurând de emoție și de bucurie, deschise Biblia la Evanghelia după Ioan, capitolul 5:39 și citi: „Voi cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. După citirea versetului, fata exclamă: „Da, voi asculta! Voi studia, voi cerceta cu toate puterile mele! O, dacă aș avea o Biblie a mea!” În acea seară Mary se hotărî că trebuie să aibă o Biblie a ei, chiar dacă va trebui să muncească greu câțiva ani. Fetița începu să-și ajute vecinii care aveau nevoie de o mână de ajutor în gospodărie și erau dispuși să dea câțiva bănuți, astfel că Mary începu să adune suma necesară pentru cumpărarea Bibliei. Săptămânal, Mary se ducea la Ruth unde învăța versete pe de rost din Sfânta Scriptură, ca apoi să vină acasă și să le spună și părinților ei.

Trecură 7 ani din ziua când Mary pusese primul bănuț în pușculiță, 7 ani de muncă, așteptare și speranță că într-o zi va putea avea și ea propria ei Biblie. Fata reușise să adune suma necesară pentru a-și cumpăra Biblia mult dorită. Dar de unde să cumpere prețioasa comoară? Fata l-a întrebat pe preotul satului de unde și-ar putea procura Biblia, iar acesta i-a răspuns că doar la Bala, un oraș la 28 de kilometri de satul fetei, poate găsi Biblia de care are nevoie. Fata se hotărî să plece singură, pe jos, până la Bala. Astfel Mary își puse într-un săculeț de voiaj singura ei pereche de ghete cu care vroia să se încălze la intrarea în oraș, se sculă dis-de-dimineață, mănca ceva cu părinții, apoi se rugă cu toții Bunului Dumnezeu pentru protejarea și călăuzirea fetei pe drum. Abia apăruse soarele pe cer când Mary porni la drum. Era atât de fericită încât picioarele ei goale abia atingeau pământul. Fata se opri la prânz pentru a se odihni puțin și a mânca ceea ce mama ei îi pusese în săculeț. După câteva minute, Mary își continuă drumul care era plin de praf. Deasupra era mingea ca de foc a soarelui care dogora o căldură arzătoare, dar cu toate acestea, inima fetei era plină de bucurie, astfel că nici nu realizează că picioarele ei erau o rană. După multe ore de mers, fata ajunse la Bala și-l căută pe preotul David Edwards, așa cum o sfătuisese pastorul din satul natal. Preotul Edwards o primi cu mare bucurie pe fată și îi spuse să rămână peste noapte în casa familiei sale iar dimineață vor merge să vorbească cu preotul Carol, cel care avea Biblii de vânzare.

Fata se trezi de dimineață și își făcu rugăciunea, rostind cu voce tare, de câteva ori, Psalmul 23:1: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic”. Mary avea siguranța că Domnul o păzește și o iubește.

Fata plecă împreună cu preotul Edwards către casa preotului Carol, care-i primi cu mare bucurie. Ea îi povesti cât de mult își dorea o Biblie a ei și câți ani muncise și adunase bănuții necesari pentru achiziționarea Sfintei Cărți. Preotul Carol se întoarse spre Edwards și îi spuse: „Sunt atât de supărat că fata aceasta a făcut atâta drum pentru a-și cumpăra o Biblie și eu nu am de unde să i-o dau. Bibliile pe care le-am avut în dialectul Wales s-au vândut.

Mai am câteva exemplare, dar le-am promis prietenilor mei”. La auzul acestora, lacrimi arzătoare au început să curgă pe obrăjorii fetei. Tăcerea a fost întreruptă pentru câteva momente de suspinele fetei, suspine care au fost o bună predică pentru preotul Carol. El se ridică de pe scaun și se duse la dulapul unde avea Bibliile promise prietenilor lui. Luă una dintre ele și i-o dădu fetei.

Mary porni spre casă cu inima plină de bucurie și speranță, deși afară ploua cu găleata. După câteva ore bune de mers, fata a ajuns cu bine acasă unde părinții o așteptau cu mare bucurie. Mary nu doar că citea Biblia, dar căuta să pună și în practică ceea ce citea.

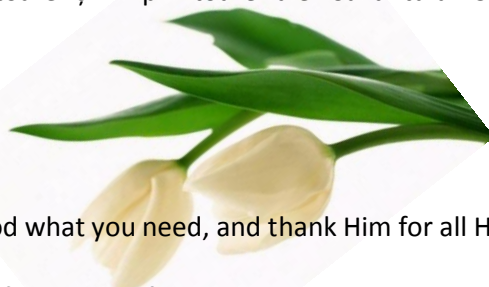
În iarna anului 1802, preotul Carol s-a dus la Londra la o ședință a Comitetului pentru Răspândirea Scrierilor Religioase. El le-a spus membrilor acelui comitet că avea mare nevoie de Biblii în dialectul Wales și le-a povestit despre Mary. În urma acestor discuții, în anul 1804, s-a înființat Societatea Biblică Britanică.

Am putea spune că o mică contribuție la fondarea acestei Societăți a avut și micuța Mary Jones.

Oare arde și în sufletele noastre dorința de a cunoaște Sfânta Scriptura și de a trăi după standardele ei?

Să ne ajute Bunul Dumnezeu, iubite cititoare, să fim ascultătoare și împlinitoare ale Cuvântului Sfânt!

My Mom Ella Spulber

“Don't worry about anything; instead, pray about everything. Tell God what you need, and thank Him for all He has done” (Philippians 4:6).

Mothers are known to be strong, loving, caring, thoughtful, resourceful and sacrificial...among so many others. I could keep going, but then this would be more like reading the dictionary, instead of reading how wonderful my mom is.

My mom is the strongest woman I know. As a full time working mother of three children, and new to the country, she had every odd against her. My parents came to America from Romania with no money, no family, no place to live, and my one-year-old brother. Being the hard working and determined parents they are, we were raised in a wonderful environment, with everything we wanted and needed. Naturally, every child gives their parents grief, but by no means were my brother, my younger sister, and myself easy children to raise! Be that as it may, being a full time mom, and a full time employee, took a rather large toll on her, and as a result, she was diagnosed with breast cancer in August, 2005.

Just hearing the news, is devastating. The cancer not only attacks the area in your body, but also your emotions, thoughts, your entire well-being, every single aspect of life as you knew it, and without God, it can, and will take your life.

Life for my mom was never the same after that. We all did our part to help, but it seemed like we were always behind. Everything was turned upside down. Then, only to make matters worse, five months later we were thrown another curve ball. In December 2005, I broke my back snowboarding. Dealing with cancer, and then doctors telling you that your 17 year old daughter would never walk again, is something no mom should go through.

Without our God and His mercy, I wouldn't have a mom after that year. From her I learned to pray without ceasing. And from her I learned to never give up. Life will have trials. Life will knock you down. But with God, anything is possible. “If you have faith as small as a mustard seed, you can say to this mountain, «Move from here to there», and it will move. Nothing will be impossible” (Matthew 17:20).

Lacrimile unei mame – biografie spirituală

În dimineața care a urmat pocăinței mele depline, lângă patul meu de spital era mama. Știusese tot timpul că se roagă pentru mine, dar acum vedeam dragostea femeii care-și dorea copilul mântuit și care cunoștea și iubea pe Acela ce dăduse „pe singurul Său fiu” pentru mine, fiul ei... Rugăciunile ei neobosite au ținut ani de zile mâna lui Dumnezeu deasupra mea, chiar dacă această mână purta năuua. Numai așa puteam fi salvat. Numai așa, cioplit mereu și dureros, cu dalta rugăciunii unei mame credincioase. Nici un copil nu se va putea ascunde de rugăciunile unei astfel de mame. Nici o lacrimă a unei astfel de mame nu va rămâne nenumărată de Dumnezeu!

Nici acum nu pot înțelege cum de n-am realizat cătă dragoste purtau rugăciunile mamei. Cum dar să înțeleg dragostea lui Dumnezeu? Dragostea veșnică și, incomparabil, mult mai mare decât dragostea de mamă...

Sursa <https://ionatan.wordpress.com>

Pentru mine, mama înseamnă viață

Arina Copocean

„Ziua mamei” reprezintă acea zi specială a anului în care mamele sunt cinstitute într-un mod deosebit de către copiii lor. România serbează această zi în fiecare 8 Martie a anului, însă Australia o serbează în 8 Mai. Mai presus de acest aspect însă, este crearea unei zile deosebite pentru ființa care ne-a adus în această lume.

Am fost provocată să scriu un articol în care să expun ce înseamnă mama pentru mine. Este ușor să spun „mama mea e cea mai bună mamă din lume”. Totuși, nu cred că ați fi de acord cu afirmația mea, deoarece nimeni altcineva nu a avut-o ca mamă. Poate chiar ați nega cu vehemență, susținând că mama dumneavoastră este „cea mai bună mamă din lume”. De ce? Pentru că această ființă gingașă pe care o numim „mamă” este ce-a care ne-a dat viață. Așadar, vă provoc să meditați împreună cu mine asupra mamei, să meditați asupra sacrificiilor făcute de mame pentru ca noi să devenim ceea ce suntem astăzi.

Când cineva se uită la mama mea, ei văd doar o mamă normală, ca toate celelalte. Pe de altă parte, când mă uit eu la ea văd o persoană minunată care ține în balanță putere și frumusețe. Lucrurile care le-a făcut pentru mine nu se compară cu nimic din ce a făcut cineva vreodată pentru mine. Când mi-a dat naștere, a fost la un pas de a părăsi lumea. Nu s-a plâns și nu s-a lăsat doborâtă ci a fost nerăbdătoare să vadă că am 10 degete la mâini și la picioare. Pentru ea, sănătatea mea era cel mai important lucru. Se gândea la sănătatea mea înainte de a se gândi la a ei. Aceste lucruri vor fi mereu gravate pe inima mea. M-a ajutat să mă transform din copil în adult iar pentru asta îi sunt recunoscătoare. Sunt convinsă că ea nici nu realizează cât de mult înseamnă pentru mine. În timp ce citiți această text, vă încurajez să continuați să meditați și să vă gândiți la mamele voastre.

Pentru mine, mama înseamnă sprijin. Ea este mereu acolo pentru mine în situațiile neplăcute pentru a-mi oferi alinare. Are grijă ca atunci când vede că sunt tristă să îmi aducă din nou zâmbetul pe buze și buna dispoziție. Când eram mai mică, mama mă așeza pe pieptul ei. Sunetul liniștitor al inimii ei și căldura

trupului mă calmau și mă ajutau să adorm în vremuri de neliniște.

Pentru mine, mama înseamnă „acasă”. O casă oferă siguranță, protecție și stabilitate. Pentru mine, „acasă” va fi mereu acolo unde e mama mea. M-a crescut, a avut grijă de mine și m-a iubit tot timpul. Oriunde am fost sau prin orice am trecut, ea a fost acolo să îmi ofere siguranță și protecție.

Pentru mine, mama înseamnă dragoste. Mi-a sărutat fiecare rană și mi-a alungat orice durere. M-a iubit și mi-a fost alături atât în situațiile bune cât și în clipele grele din viața mea. Am dezamăgit-o de mai multe ori decât pot să număr (am mințit, am trecut peste cuvântul ei, i-am provocat nopți nedormite). Cu toate acestea ea nu a încetat niciodată să mă iubească. Pentru asta îi sunt pe veci recunoscătoare.

Pentru mine, mama înseamnă curaj. A trecut prin multe în viața ei. Dar prin toate, a reușit să își păstreze un suflet cald și nu a încetat să lupte pentru ceea ce e corect. Îmi amintesc că de la o vârstă fragedă mama a început să îmi spună despre Dumnezeu. Despre faptul că El este tot timpul cu noi, că ne protejează și ne îndrumă. Niciodată nu eram complet convinsă că ceea ce spunea era adevărat deoarece credeam că ea încearcă să mă facă să cred ce crede ea. Toată această situație s-a schimbat odată ce m-am maturizat și am experimentat chiar eu tot ceea ce mama îmi povestea.

Am văzut dragostea lui Dumnezeu pentru mama. Am văzut cum El o îndruma zi de zi și îi oferea putere și protecție. Tot timpul când trecea de o încercare, era mai puternică decât înainte.

Pentru mine, mama înseamnă Credință. Ea nu renunță niciodată la cei pe care îi iubește și are o credință și încredere nelimitată în capacitățile mele. Avea și are tot timpul încredere în mine chiar dacă de multe ori ar avea avea motive să înceteze acest lucru. Totuși, credința ei puternică în Dumnezeu este lucrul pe care îl admir cel mai tare. În fiecare zi se roagă Lui cerând protecție și totodată mulțumind pentru mine. De la ea am învățat puterea rugăciunii.

Pentru mine, mama înseamnă viață. Ea este întreaga mea viață. Mama a ales să îmi dea viață când putea să aleagă calea mai simplă (de a nu-mi da viață). Apoi s-a asigurat ca viața dăruită să o trăiesc la maximum abilităților mele. Sacrificiile făcute au dus la ceea ce sunt azi. Ea m-a învățat tot ce știu. M-a învățat să fiu

cinstită, să respect oamenii și, foarte important, m-a învățat cum să iert pe cei care îmi greșesc, la fel cum ne-a iertat Domnul Isus pe noi.

Fie ca Domnul Isus să binecuvânteze mamele noastre cu tot ce știe EL că este mai bun!

Ți-aduci aminte, mamă

Costache Ioanid

Ți-aduci aminte, mamă, de vremea fericită,
când mă țineai pe brațe că păru-mi sărutai?
Când nu aveam în lume ființă mai iubită,
nici ochi mai plini de farmec, și nici mai dulce grai...
Ți-aduci aminte mamă, când păru-mi sărutai?

Ți-aduci aminte, mamă, cum te țineam cuprinsă,
să spui cu mine seara duioase rugăciuni?
Și cum în nopți de veghe, sub candela aprinsă,
lăsați să-ți cadă lacrimi pe-o carte din străbuni?
Ți-aduci aminte mamă, ce sfinte rugăciuni?

De-atunci trecură anii ca frunza scuturată
și-au troienit să-mi stingă credința de copil.
Dar într-o zi de taină scânteia de-altădată
s-a prefăcut în soare și-n albe flori de-april...
urcând pe-o nouă treaptă credința de copil.

Dar ochii tăi par astăzi acoperiți de ceață
și mă privesc cu teamă ca niște ochi străini.
Și caut ochii mamei să-i văd din nou în față,
cum mă priveau odată de duioșie plini.
Dar ochii tăi par astăzi, ca niște ochi străini.

O, vino iarăși, mamă, de brațul meu cuprinsă,
să-nngenunchem alături ca-n vremea ce s-a dus!
Și vom simți în suflet o candelă aprinsă
ce ne va duce-odată în țara lui Isus!
O, vino, astăzi, mamă, cu mine la Isus!

NANI CU MAMA...

Costache Ioanid

Nani cu mama,
pui mic de floare
Cântece de îngeri
spre noi să zboare!
Să vină Voievodul
cel sfânt și dulce,
în taină, pe brațe,
pe pui să-l culce.
Amin, amin.

Nani cu mama,
să crească-n pace
îngerii de pază
un zid vor face.
Cu scuturi și sulii
de foc și pară,
veghea-vor cu grijă
o inimioară...
Amin, amin!

Nani cu mama,
copil de soare!
Viața să-ți fie
biruitoare.
Și-n țara eternă
cea-n veci măiastră
unită să fie
cărarea noastră!
Amin, amin!

COȘULEȚUL CU LĂCRĂMIOARE

Ficard Florica

Cu fața-i adâncită-n căușul palmelor bătătorite, bătrâna oftează... Lacrimi având strălucirea mărgăritarelor stropite de roua dimineții se preling ușor printre degetele amorțite de durere. Cu ani în urmă își putea purta singură de grijă... totul în jurul ei purta amprenta unei armonii desăvârșite. Cei din jurul ei, se pare că au uitat toate acestea...

Se trezea-n zorii zilei pentru a hrăni mai întâi pușorii abia veniți pe lume, apoi toate celelalte vietăți, rațele, găinile, iepurașii; le vorbea tuturor ca unor copii ce așteptau alinare; cu bucata de mămăligă într-o mână și câteva oscioare-n cealaltă, se îndrepta apoi spre Lăbuș, cățelușul găsit în spatele grădinii de Marin, bărbatul ei, plecat de ani buni de lângă ea, răpus de bolile bătrâneții. Pe atunci... avea cu cine-mpărți durerea, necazul, cu cine schimba o vorbă... avea cine să-i obligească-n foi de varză și brusture mâinile și tăpile picioarelor ostenite și umflate de multa trudă din grădina de zarzavaturi. Acum, vorbea de una singură... ooo, dar nu, căci știa de Dumnezeu, ocrotitorul văduvelor și al sărmanilor; da, acum doar Lui îi putea împărtăși necazul! Lacrimile erau înaintea Lui ca acele nestemate vii, ca florile de mărgăritar pe care le iubea așa de mult. Le răsădea-n fiecare primăvară chiar sub fereastra odăiței în care-și petrecea acum mai tot timpul... Copiii sunt cu servicii, cu multe probleme de rezolvat... nepoții au mult de învățat, apoi merg la școală... Timpul trece degrabă și-n goana lui

nebună-i face deseori pe-ai ei să uite de prezența ei...

Bătrâna știe însă că este, totuși, Cineva care nu uită nici măcar o clipă de existența ei. El o poate mângâia. El o poate întări. Doar El îi poate îndulci bătrânețea amară. El, cu dulcile-I cuvinte din Scriptura învelită în broboada albă de borangic, purtată pe cap în ziua nunții ei... să nu se pună praful și umezeala pe ea. S-a hotărât că o va lăsa ca pe-o comoară de mare preț uneia dintre nepoatele ei... o va dăruia nepoatei sale, Lăcrimioara. Știe că dintre toți nepoții ei doar ea îl iubește pe Domnul, doar ea se așează dimineața și seara-n genunchi strigând cu glăscioru-i încrezător, cu o nădejde vie, dorința-i că toți ai casei își vor deschide inimile spre El... Abia a învățat să citească, iar bunica știe că nu poate adormi până ce nu citește câteva rândulețe din Biblia copiilor abia primită-n dar de la colega ei de bancă.

Dar și ea, asemeni Lăcrimioarei, are aceeași nădejde... sute și mii de rugăciuni au fost înălțate către Tronul Milei și Îndurării! Căci nu vorbele bune sau cana de apă... sau castronașul cu mâncare... nu, nu lipsa lor atunci când are nevoie de ele o doare așa de mult ci lipsa dragostei față de Dumnezeu a celor din jurul ei, aceasta o doare cel mai mult... nepăsarea față de suflet...

...Nici nu a auzit ușa deschizându-se... Ridică încet capul ștergându-și lacrimile cu dosul palmei și-o rază de soare parcă apare-n pragul odăiței. Este Lăcrimioara! Se-ndreaptă încet spre ea, căci brațele-i firave poartă un coș pe care abia-l poate ține.

- Bunica, mami mi-a spus căci azi, e ziua ta de naștere... ai împlinit 90 de ani, iar eu îți dăruiesc 90 de bobite de lăcrimioare. Le-am cumpărat doar pentru tine din micuța mea economie...

Bătrâna tresaltă de bucurie și nu-și poate găsi cuvintele...

- Bunica, iar ai plâns? De ce plângi mereu?... Te doare ceva...? Bunica, de ce pe mine mă cheamă Lăcrimioara ca pe lacrimile de pe obrazul tău și ca pe florile din coșulețul acesta?

Bătrâna-și simte inima-n piept tresărindu-i, își amintește de lacrimile vărsate înaintea Domnului pentru acest gingaș sufletețel care, cu mari probleme a putut vedea lumina zilei. Și-amintește de buchețelul de lăcrimioare primite-n dar în ziua nunții de la bărbatul ei... De-atunci iubește așa de mult aceste floricele... Se gândește la neprețuitele lacrimi vărsate de Mântuitorul lumii pentru fiecare om...

Desprinzându-se din starea de aducere-aminte, bătrâna, cu o bucurie neprefăcută-n glasul-i nespus de blajin, începe să povestească nepoatei...

- Bunica, bunica, te iubesc nespus! Vreau de azi înainte să nu te mai simți așa de singură... promit că-ți voi deschide ușa odăiței tale de multe ori, în fiecare zi... și vreau, bunica, de acum înainte, să ne plecăm împreună genunchii pentru toți cei dragi ai noștri!

...Ce dulceață au în ele cuvintele pline de sinceritate ieșite din gura aceste copilițe, mireasma florilor de lăcrămioare înconjură odăița...

Una lângă alta, ținându-se de mână-ngenuncheate-naintea Mântuitorului, bunica și fetița mulțumeau și slăveau pe Dătătorul Bucuriei!

Ce fel de femeie vrei să fii?

Estera

Dina

Rahav

Rut

DEBORA URSU

Îmi place Biblia. Încă de când eram mică mă fascinau paginile Sfințelor Scripturi. Chiar înainte de a învăța să citesc, îmi amintesc cum răsfoiam prima Biblie pe care o aveam în familie. Aceasta conținea tablourile cele mai vii care reprezentau evenimente din Scriptură, precum tabloul reprezentându-l pe Moise când era pe punctul de a arunca tablele de piatră pe care Dumnezeu scrisese Legea cu mâna Lui, apoi tabloul cu Samson când, orb fiind, a dărâmat stâlpii clădirii; David, cântând la harpa lui pentru a-l înveseli pe regele Saul. Daniel în groapa cu lei. Și cel mai frumos... acolo am întâlnit imagini cu femeile Bibliei. Cât de mult îmi doream să fiu ca ele! Tânjeam să fiu și eu o eroină precum Rahav, ținând frânghia pe care s-au coborât iscoadele peste zidul Ierihonului. Apoi, voiam să fiu exotică precum Miriam care juca și se bucura, bătând în tamburina ei. Doream să fiu puternică spiritual precum Debora care l-a însoțit pe Barac la luptă. Sau binecuvântată ca Rut și Naomi, a căror poveste de viață s-a transformat din una tristă în una cu un sfârșit frumos (și cui nu-i plac sfârșiturile frumoase?).

Când am crescut puțin mai mare și am învățat să citesc, petreceam ore în șir citind și recitind o carte cu povestiri biblice care apăruse în biblioteca noastră. Cuvintele mă ajutau să îmi formeze propriile tablouri în minte. Ce distractiv era să mi-o imaginez pe Sara trăgând cu urechea din ușa cortului, iar apoi râzând în ea însăși de cuvintele spuse de oaspeții cerești; sau să mi-o închipui pe frumoasa Estera ca regina Persiei, dar temătoare de Dumnezeu; ori să mă gândesc la Maria și Elisaveta povestind entuziasmate despre sarcinile lor miraculoase. Îmi place foarte mult să analizez cuvintele și frazele Scripturii.

Recent am făcut o listă care cuprinde cuvinte descriptive despre femeile Bibliei. Să privim împreună la această listă și să încercăm să ne-o imaginăm pe fiecare femeie descrisă: **„foarte frumoasă”** (Sara), **„o femeie cinstită”** (Rut), **„o femeie care suferă în inima ei”** (Ana), **„frumoasă la chip”** (Bat-Şeba, Tamar, fiica lui David), **„o femeie bogată”** (Sunamita, Abigail), **„stearpă”** și **„o mamă veselă”** (Psalm 113:9), **„blestemată”**

(Izabela), **„frumoasă la statură și plăcută la vedere”** (Estera), **„femeia străină”** (Prov. 5), **„femeia strică/ femeia curvă”** (Prov.6), **„o femeie gălăgioasă”** (Prov. 9), **„o femeie plăcută”** (Prov. 11), **„femeia frumoasă și fără minte”** (Prov. 11), **„o nevastă gâlcevitoare”** (Prov. 21, 27), **„femeia care se teme de Domnul”** (Prov. 31), **„sfintele femei”** (1 Petru).

Ca întotdeauna Scriptura ne lasă să vedem ambele părți ale monedei. Ne sunt prezentate atât părțile pozitive cât și cele negative. De exemplu citind descrierile persoanelor de mai sus, ne putem da seama cât de puternică poate fi frumusețea fizică. Dar rezultatele acestei puteri pot fi ori pozitive, ori negative. În cazul Bat- Şebelei și cel al Tamarei, această caracteristică a avut drept final necazul și nedreptatea. Cât despre Estera, această putere fiind folosită înțelept a dus la salvare și dreptate. Vă puteți regăsi în vreuna din descrierile de mai sus? Mă rog ca fiecare să ne putem regăsi în cele mai vrednice descrieri.

Trăim într-o vreme a imaginilor. Peste tot dăm de imagini care ne înconjoară viața, ne invadează casele, fie pe ecrane, fie pe afișele de pe stradă pe lângă care trecem zi de zi, fie în cutiile poștale. Nu putem fugi de impactul *imaginii*. Am o întrebare: Care este imaginea pe care o arăți celor de lângă tine? Care este fraza pe care cei apropiați ar folosi-o pentru a te descrie?

În lista de mai sus, am omis intenționat o referință importantă din Scriptură. Este vorba despre un verset la care cred că fiecare femeie ar trebui să se gândească bine. Acest verset este versetul 1 din Proverbe 14. Aici vedem iar două imagini, una pozitivă și una negativă: **„Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dărmă cu înșeși mâinile ei”**. Haideți să ne propunem să fim femei înțelepte și să-i *zidim* pe cei dragi. Să deschidem Scriptura și să vedem materialele pe care Marele Meșter Zidar le are pregătite pentru noi și să începem să zidim. Să zidim o casă frumoasă, plină de pace, care să-i aducă glorie Domnului. Totul depinde de noi!

Cel mai bun prieten, copilul meu

Mihaela Brândaș

Rolul mamei de-a educa și de a se implica în viața copiilor și totodată de a rămâne prietena lor cea mai bună este important în viața de familie.

Cum poate o mamă să împlinească cu dragoste acest rol mai ales dacă trece prin probleme de boală fizică sau psihică (depresie) sau chiar cu amintiri traumatice din trecut? (abuz, pierderea cuiva drag, divorț, diferite adicții, sentimente de vinovăție). Uneori, fără să ne dăm seama, aceste situații afectează educarea copiilor noștri sau comportamentul nostru față de copii în diferite situații. Am observat aceasta la unele paciente, lucrând ca asistentă medicală în domeniul cancerului ginecologic. Diagnosticul de cancer reactivează în viața multora probleme nerezolvate din trecut, emoționale, mintale, chiar și fizice. Dintr-o dată nu mai pot să funcționeze normal sub presiunea stresului și au nevoie de mult ajutor în toate domeniile vieții. Sunt sigură că și alte încercări ce vin asupra noastră în cursul vieții pot avea același efect asupra oricărei persoane. Cele care se încred în Dumnezeu au nevoie să știe că cineva le susține în rugăciune. Toți suntem oameni și suntem limitați în privința puterii, creativității, bucuriei, răbdării când e vorba de creșterea copiilor, care la rândul lor sunt și ei cu diferite caractere și abilități. Doar Cel ce ne cunoaște mintea, inima, trecutul și problemele curente în viața noastră, Domnul Isus, poate să ne ajute să ducem rolul nostru de mamă la îndeplinire cu succes. Cum putem să-L implicăm pe Domnul Isus în viața de zi cu zi?

1. Aducerea înaintea Domnului a trecutului nostru și orice problemă nerezolvată din inima noastră cu pocăință și sinceritate. Acolo unde simțim că suntem slabi și este necesar să și postim pentru aceasta, să nu ezităm să împletim rugăciunea cu postul.

2. Recunoașterea neputinței noastre în viața de fiecare zi, fie boală fizică sau stări psihice. Duhul Sfânt va fi acela care va descoperi în noi orice păcat care ne oprește de-a avea părtașie sinceră cu Domnul Isus (poate fi chiar și o neiertare sau frică sau pur și simplu o îngrijorare care a pus stăpânire pe noi). Psalmul 51:17 „...Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”.

3. Implicarea Domnului Isus în relația cu copiii noștri. De multe ori ne grăbim să avem unele discuții dificile cu copiii fără să așteptăm ca Domnul să pregătească inima copilului pentru acea conversație sau fără să ne rugăm ca Domnul să găsească timpul potrivit pentru acea discuție. Și eu m-am făcut vinovată de acest

lucru. Noi dorim ca Dumnezeu să acționeze când noi vrem, imediat și nu avem răbdare ca El să pregătească și timpul și inimile. În plus, dacă punctul 1 și 2 de mai sus nu au avut loc de prima dată, bucuria, acceptarea, răbdarea și înțelegerea nu vor fi parte din rezultatul discuțiilor. Da, poate am căzut în domeniul acesta, dar menținem prietenia noastră cu copiii, le arătăm dragoste și acționăm diferit data următoare.

4. Implicarea în viața spirituală a copiilor noștri.

a. Rugăciunea împreună cu copiii – poate sunt probleme care pentru ei sunt prea mari de dus – să-i învățăm să ducă aceste probleme în fața Domnului Isus.

b. Să practicăm mulțumirea față de Domnul Isus în familie. Să-i învățăm să fie mulțumitori față de noi ca mame și să fim gata să le mulțumim și noi la rândul nostru pentru lucrurile bune pe care le fac.

c. Practicând iertarea în familie. Aici, cred că fiecare avem încă de învățat. Noi așteptăm copii noștri să ne ceară iertare când ne-au greșit și cred că ei o fac de multe ori. Dar dacă noi le greșim, noi ne cerem iertare? Ne este nouă greu să spunem „iartă-mă”? Văd ei în noi acea umilință că recunoaștem că le-am greșit și ne-am cerut iertare? Să cerem iertare pentru că poate ne-am pierdut răbdarea cu ei sau i-am judecat pe nedrept sau pur și simplu ridicăm tonul la ei când vrem să ne facem înțeleși. Știm foarte bine că acestea și multe altele nu fac parte din roada Duhului Sfânt. Toți păcătuim și toți suntem lipsiți de Slava lui Dumnezeu (Romani 3:23) dar avem la Tatăl un Mijlocitor. El prin Harul Lui ne iartă și nu respinge pe nimeni care vine la El și-I cere iertare cu sinceritate. E bine pentru copiii noștri să vadă acea răsfângere de har și în familie și în relația cu cei din jur.

Acolo unde copilul este mai încăpățânat și refuză să învețe și să practice lucrurile bune din familie, nu rămâne decât persistență și post cu rugăciune. Depindem de Harul Domnului și numai Domnul poate cerceta și schimba inima.

Rolul nostru de mame poate fi îndeplinit doar prin ajutorul Domnului Isus, dependente de Harul Său în frumusețea unei inimi zdrobite și recunoscătoare în fața Lui. A Domnului să fie gloria pentru tot ce a făcut, face acum și în viitor în viața noastră și a copiilor noștri!

Mărturie, Soră Vitoria S.

A fost odată ca niciodată...

...și iată că toate lucrurile s-au făcut noi...

Niciodată nu e prea târziu să începem o nouă pagină a vieții.

Viața mea din trecut, pusă într-un pachet, arată cam așa:

Am venit în Australia în anul 2000 cu soțul meu. La început am trăit pe străzi, aveam datorii mari, apoi probleme în familie (soțul mă înșela), am început să lucrez să plătesc datoriile. Soțul meu a devenit alcoolic, au apărut certurile și violența în familia noastră. Apoi divorț, depresie, insomnie, am început să consum și eu alcool tot mai mult. Consumul de țigări a devenit o obișnuință, ceva normal. Deși am fost botezată în biserica baptistă în 2012, nu am putut să mă las de fumat. Am încercat de multe ori, am redus tot mai mult în fiecare zi. Pentru mine renunțarea la alcool a fost mai ușoară, mai ales văzând ce a făcut alcoolul din fostul meu soț. Totuși, când eram descurajată, din când în când în viață, am recurs, cu părere de rău spus, la alcool.

Încă înainte de botez, rugăciunea era parte din viața mea de fiecare zi fiind creștină ortodoxă, dar nu practicam postul pentru viața personală. Acest aspect din viața creștină îmi era necunoscut deși citisem în Biblie despre post. Știam că postul este întoarcerea înspre Dumnezeu cu toată inima, dar eu eram satisfăcută cu viața mea de credință, mergeam la biserică și citeam Biblia. Eram conștientă de păcatele din viața mea, dar m-am gândit că prin rugăciune și trecerea timpului voi scăpa de ele. Da... de unele am putut să mă las singură. Am fost pozitivă și mă încredeam în priceperea și puterea mea. Alte lucruri negative ce erau în viața mea credeam că fac parte din caracterul meu.

La începutul lui 2015 am trecut printr-o încercare, operație la spate. Mi-a fost greu dar, cu ajutorul lui Dumnezeu și a unei prietene, din punct de vedere fizic m-am recuperat destul de bine. În aprilie 2015 un grup mic de surori au sărit în ajutor cu rugăciune și post, pentru o problemă care mă consuma mult. Am avut dorința să fac și eu parte din grup. Dumnezeu a răspuns la rugăciune și am avut o

bucurie mare. A fost o încurajare pentru mine și am avut dorința să continui cu postul împreună cu grupul pentru mulți alți oameni.

Totul părea că merge bine dar Satana nu doarme și plănuia un atac în punctele mele slabe. Singură acasă, fără prea multă activitate, fără mult contact cu oamenii, am căzut într-o stare emoțională, mintală, imposibil de suportat. Am căzut din nou în depresie. Încercam să citesc Biblia dar nu înțelegeam nimic, nu mă puteam concentra și nu mă puteam ruga. Simțeam că mintea nu mă ajută. Nu am vrut să spun la nimeni, nu eram obișnuită să spun problemele mele emoționale sau trecutul meu la vreo persoană. Am crezut că am înnebunit și am vrut să îmi iau viața; am recurs iarăși la alcool. O prietenă, și soră în Cristos, a observat că ceva mă macină și nu am pace. A zis că ține post și rugăciune pentru mine. Prin multe conversații și rugăciune mi-a ajutat să îmi recunosc problemele mele nerezolvate din trecut. Am învățat că nu îmi pierdeam mințile ci acesta era un nou atac al celui rău, era o luptă spirituală pentru viața mea. Am învățat cum să îmi aduc fiecare problemă nerezolvată înaintea Domnului.

Atunci a început școala creștină pentru mine, a fost o trezire spirituală. Îmi era rușine de mine, m-am văzut păcătoasă și știam că nu pot să trăiesc așa. Am vrut să mă pocăiesc cu adevărat și am realizat că nu pot singură. Am cerut grupului să mă pună și pe mine pe lista noastră de rugăciune și post. De atunci m-am simțit eliberată și credința mea în Domnul a crescut. Știu că satan va mai încerca să mă atace dar trebuie să fiu tare și să cer ajutor în rugăciune. În urmă cu două luni am trecut din nou printr-o încercare mare dar slavă Domnului că El a biruit firea mea. Nu m-am întors la vechile mele obiceiuri de-a birui încercarea - alcoolul, ci, din contră, m-am rugat mai mult și am așteptat ca Domnul să mă ridice. Mai am multe de învățat și doresc să fiu mereu biruitoare în lupta spirituală.

Aș vrea să încurajez pe oricine care are probleme de depresie, diferite adicții sau alte stări emoționale nerezolvate, că este doar Unul singur care le poate lua, Domnul Isus Cristos.

MAMELE DIN BIBLIE VORBESC CU MAMELE DE ASTĂZI

Ioana Tutoș

Ilustrațiile alăturate își propun o scurtă prezentare a unor mame reprezentative din Biblie, și a influenței lor asupra mamelor creștine de astăzi.

Eva în Biblie

Geneza 2:18, 2:23

- considerată „mama tuturor celor vii”
- prima femeie, soție și mamă pe pământ
- a îndeplinit rolul ei de mamă în planul de creație a omenirii.
- a suferit văzându-și un fiu (Abel) ucis de un alt fiu (Cain).

...și astăzi

- femeia este moștenitoarea chipului lui Dumnezeu.
- Dumnezeu dorește să Îl urmărim de bunăvoie și cu toată dragostea.

Rebeca în Biblie

Geneza 25:20-23

- la fel ca și Sara, nu a putut avea copii.
- prin rugăciunile ei și ale soțului ei, Isaac, Dumnezeu le-a dăruit gemeni, Esau și Iacob, care au devenit mari conducători.
- a iubit mai mult pe Iacob.

...și astăzi

- trebuie să luptăm numai pentru ceea ce este drept în ochii lui Dumnezeu.
- să nu ne amestecăm în planul marelui al lui Dumnezeu, deoarece greșelile pot avea consecințe grave pentru noi și copii

Aceste personaje biblice însumează toate calitățile unei mame creștine, așa cum sunt ele prezente în Biblie. Nu ne rămâne decât să ne oglindim mereu, ca mame creștine, în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu....

Multe din femeile descrise aici au fost numite „mame miracol ale Bibliei”, deoarece Dumnezeu a răsplătit credința lor neclintită și le-a dăruit copii: Sara, Rebeca, Ana, Elisabeta și Maria.

Bat-Seba în Biblie

2 Samuel 11:3-5, 1 Împărați 1:29-31

- mama devotată a lui Solomon, împăratul cel mai înțelept și faimos al Israelului.
- și-a pus încrederea în Dumnezeu și și-a dedicat viața fiului ei, Solomon

...și astăzi

- uneori se pare că nu ne găsim un rost în viață, dar trebuie să ascultăm de Dumnezeu și să ne încredem cu toată ființa în El.
- Dumnezeu are un plan în orice întâmplare din viața noastră.

Maria în Biblie

Luca 1:26-38, 1:39-56 (Cântarea Mariei)

- mama Mântuitorului nostru, Domnul Isus Cristos.
- logodită cu Iosif, un urmaș al lui David.
- a primit vestea, prin îngerul Gavril, că, fiind fecioară, va naște pe Fiul lui Dumnezeu.
- Ea nu a înțeles, dar s-a supus hotărârii divine.

...și astăzi

- Ca și mame creștine să urmărim exemplul Mariei, să acceptăm cu umilință, întotdeauna, planul lui Dumnezeu.

Putem și dorim noi oare, ca mame creștine, să ne supunem în totalitate voinței lui Dumnezeu? Și astfel să lăsăm planul Lui să se îplinească prin noi și copiii noștri?

Să ne rugăm neîncetat ca Domnul să ne dea înțelepciune să trăim în lumină, iar fața Lui să strălucească peste noi și copiii noștri.

Zâmbind către trecut, privind cu nădejde spre viitor

Interviu cu sora Ana Velja – cea mai în vârstă mamă din Prima Biserică Baptistă Română din Australia

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” Romani 8:28, 35.

Sora Ana Velja, în vârstă de peste 80 de ani acum, era doar o tânără de 18 ani când a sosit în Australia, în anul 1950. Împreună cu părinții și frații ei mai mici, au fost printre primele familii de români emigranți care au ajuns în această țară. Deși a întâmpinat greutăți de tot felul de-a lungul celor 66 de ani petrecuți printre străini, Domnul a binecuvântat-o cu o inimă mulțumitoare care a ajutat-o să treacă cu bine peste toate. Având harul să petrecem câteva ceasuri împreună, am selectat câteva din multele amintiri și gânduri pe care sora Ana mi le-a împărtășit.

Sora, Ana, ați venit de peste 60 de ani în Australia. Vorbiți-ne despre greutățile pe care le-ați întâmpinat ca tânără femeie emigrantă.

Viața de emigrant nu a fost la fel de ușoară acum 66 de ani față de cum este astăzi. Fiind foarte puțini străini care am ajuns aici, nu eram deloc bine văzuți de către populația locului, fiind priviți ca unii care am venit să le ocupăm teritoriul. Cu toate astea, femeile erau respectate indiferent de statutul social (era un lucru obișnuit și aproape obligatoriu ca femeile să poarte totdeauna pălărie, mănuși și poșetă).

După ce am locuit împreună cu familia într-o tabără de refugiați, am reușit să ne găsim locuri de muncă, dar aproape fiecare membru al familiei locuia în diferite părți, totuși nu prea departe unii de alții: eu și sora mea mai mică lucram într-un spital și locuiam într-una din camerele de acolo; tata, la o fabrică, iar mama lucra ca bucătăreasă sezonieră la o familie care avea o fermă agricolă. Cu foarte puțină limbă engleză pe care o puteam vorbi atunci, eram bucuroși pentru orice lucru mic pe care Domnul ni-l scotea în cale.

Ce ați apreciat cel mai mult la mama dumneavoastră?

Mama mea, Ana Adler, a fost o femeie simplă dar care a știut să-și trăiască credința în Domnul Isus într-un mod simplu și practic în viața de fiecare zi. Nu am auzit vreodată ca mama, și nici chiar tata, să se plângă vreodată sau să fie nemulțumiți de ceva. De asemenea, nu am auzit-o pe mama să se certe cu cineva, știind să facă pace cu toți. Și-a iubit cei patru copii în mod egal, fără să facă diferențe între ei. A fost o femeie activă, plină de energie totdeauna. Bătrână fiind, a mers pe bicicletă până când poliția a oprit-o și a vrut să o amendeze pentru că mergea pe trotuar și nu pe șosea. La întrebarea polițistului: „În țara ta așa mergeai cu bicicleta, pe trotuar?” ea a răspuns într-o engleză săracă: „Domnule, în țara mea nu aveam nici bicicletă, nici trotuar!” Deși a rămas văduvă după 8 ani de la sosirea noastră în Australia, pe când fratele meu cel mai mic avea doar 9 ani, am apreciat tăria cu care a știut să îndure totul, fără să murmure și rămânând lângă Domnul până la adânci bătrâneți.

Împărtășiți-ne câteva din provocările dar și din bucuriile slujbei de mamă.

Pentru mine, a avea copii și a fi mamă a fost visul meu de tânără fată care, atunci când s-a împlinit, m-a ajutat să văd partea frumoasă a vieții și să mă bucur de copiii mei în ciuda greutăților materiale de tot felul. Pentru o tânără mamă care locuiește în Australia astăzi e greu să înțeleagă cum am putut eu să fiu o mamă fericită în urmă cu mai mult de 60 de ani, fără să am o sursă de apă în casă, aducând apă de la pompa de pe stradă. Pentru gătit aveam o plită electrică mică și iarna nu aveam nici o sursă de încălzire în casă. În ce privește hăinuțele pentru primul meu copil, le-am cusut eu însămi cu mâna pentru că nici mașină de cusut nu aveam la început. Cumpăram resturi de

materiale textile care erau mai ieftine decât cele ce se vindeau la metru și din ele făceam chiar și palton pentru copilul meu. Mai târziu am avut mașină de cusut și așa mi-am îmbrăcat copiii până au fost mari.

Cu toate acestea, nici nu am realizat pe vremea aceea că eram săracă, poate și pentru faptul că nu cunoscusem ceva mai mult ca să am cu ce să fac comparație. Eram mulțumită așa cum eram. La starea de a fi mulțumită, mi-am dat seama mai târziu, a contribuit foarte mult exemplul părinților mei care, așa cum am menționat mai devreme, nu s-au plâns deloc de soarta lor și au avut mereu mulțumirea în inimă. Dragostea dintre mama și tata este cel mai mare cadou pentru copiii lor din care ei învață cum să se comporte atunci când ei înșiși au familia lor. Dintre bucuriile slujbei de mamă, care sunt nenumărate, vreau să menționez doar două.

Prima ar fi aceeași bucurie pe care psalmistul o afirmă în Psalmul 122:1,2: „*Mă bucur când mi se zice «Haidem la Casa Domnului!» Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!*” Cei patru copii ai noștri împreună cu noi, părinții, eram plini de entuziasm să călătorim în fiecare duminică, câte o oră, cu trenul până ajungeam la biserică. De multe ori ne întorceam înapoi doar seara, după ce vizitam după-amiaza pe românii necredincioși din zonă și le spuneam despre Domnul. A fost atunci, și este dificil și acum, pentru copiii mici să stea câteva ore liniștiți pe banca bisericii. Domnul nu mi-a dat harul să am atunci cărți creștine despre creșterea copilului cum au mamele tinere azi, dar mi-a dat din înțelepciunea care vine de sus atunci când o ceri, așa cum scrie în Iacov 1:5: „*Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.*” Așa se face că în fiecare duminică eu căram după mine la biserică o gentuță plină de surprize care îi ajutau pe copiii mei să fie și ocupați și liniștiți, fără să trebuiască să îi scot afară. În acea geantă nu avea voie nimeni să umble decât eu, iar la anumite intervale de timp scoteam unele și puneam la loc altele (foi, creioane, cărți, câte o jucărie nouă pe care niciodată nu le-o dădeam acasă, etc.).

A doua bucurie pe care o are o mamă este aceea de a vedea cum copiii își arată dragostea lor ca frați, cum cei mari îi protejează pe cei mici iar cei mici îi admiră pe cei mari. Nu pot să uit cât de bucuroși au fost John și Daniel când s-au născut gemenii Cristina și David. Erau în stare să meargă pe jos distanțe mari, împingând căruciorul dublu, numai să se laude cu frățiorii lor la prieteni. M-am bucurat atunci dar și acum de buna relație dintre ei, ca frați. Domnul m-a binecuvântat cu copii buni.

Provocarea cea mai mare a unei mame este să rămână cu credința tare că ceea ce a sădit în inima copiilor ei când au fost mici, alături de rugăciunea necurmată înaintea Domnului, vor aduce ca rod mântuirea sufletelor lor. Asta este și provocarea mea pentru doi dintre băieții mei.

Cum ați reușit să împletiți responsabilitățile de mamă, soție, angajată și creștină activă?

În primul rând, prin ajutorul Domnului care a fost alături de mine în toți anii aceștia. N-aș fi putut realiza nimic fără El. În al doilea rând, prin chibzuință, cumpătare, fără cârtire, făcând toate ca pentru Domnul și aducând înaintea Lui toate îngrijorările mele prin rugăciune.

În cea mai grea perioadă a vieții mele am învățat să dau Domnului partea Lui și locul de cinste în familie și am văzut cum El a onorat lucrul acesta. Deși nu ne-am permis să mergem în vacanțe, nu am dus lipsă de nimic. Cu ocazia aceasta provoc pe surorile mele mai tinere care citesc revista să pună pe Domnul la încercare așa cum scrie în Maleahi 3:10 și vor fi pline de bucurie văzând răspunsul Domnului.

Versetele mele favorite, Romani 8:28, 35, m-au ajutat de-a lungul vieții să nu privesc doar la o anumită situație, bună sau rea, ci la întreg puzzle-ul vieții și să văd mâna iubitoare a Tatălui care îmi vrea binele suprem și etern.

Având în vedere provocările actuale ale societății, ce sfaturi ați da tinerelor mame credincioase din Australia?

Consider foarte important ca mamele tinere să fie conștiente de capacitatea uimitoare pe care Dumnezeu a pus-o în copilul lor dar și de faptul că timpul zboară așa de repede și copiii sunt mari și părăsesc cuibul părintesc înainte ca ele să-și dea seama. De aceea, să nu-i considere niciodată prea mici pe copiii lor pentru a-i învăța cântări, poezii și mai ales versete din Biblie, semănând astfel Sămânța Cuvântului în mintea lor. Acest Cuvânt, la vremea cercetării, va trece de la minte la inimă și va aduce rod spre slava Domnului și spre bucuria părinților.

Interviu realizat de Ana Ciortuz

Simona Bondor, Adelaide SA

Totul ar fi mult mai simplu dacă ar exista o vitamină-minune care să prevină apariția diabetului, osteoporozei, sclerozei multiple, cancerului, bolilor de inimă sau chiar a depresiei, nu-i așa? Și dacă v-aș spune că o astfel de vitamină chiar există? Dacă nu mă credeți pe mine, atunci în spusele oamenilor de știință trebuie să aveți încredere. Aceștia își pun mari speranțe în vitamina D – o vitamină care ia naștere din reacția pielii expusă la lumina solară, unele alimente sau suplimente.

Importanța Vitaminei D3 (cholecalciferol) pentru sănătate

Să aflăm care sunt beneficiile esențiale asupra sănătății dacă avem un aport normal de vitamina D: **menține sănătatea sistemului osos din copilărie și până la bătrânețe.**

Vitamina D ajută la o mai bună absorbție a calciului din alimente. În cazul vârstnicilor, o doză zilnică de vitamina D ajută la prevenirea fracturilor și împiedică fragilizarea oaselor, iar la copii ajută la dezvoltarea armonioasă a sistemului osos și la prevenirea rahitismului, afecțiune ce se manifestă prin arcuirea picioarelor, genunchi mari și oase fragile, predispuse la fracturi.

Vitamina D și scleroza multiplă

Deși scleroza este o boală autoimună, nu există o legătură clară care să stabilească dacă vitamina D poate ajuta la prevenirea acestei afecțiuni.

Diabetul și vitamina D

Unii specialiști cred că există o strânsă legătură între acestea, însă nu se cunoaște cu exactitate care pe care o cauzează. Pe de o parte, există posibilitatea ca suplimentarea dietei cu vitamina D să țină la distanță diabetul tip 2, iar pe de altă parte excesul de grăsime corporală, simptom caracteristic pacienților cu diabet,

poate determina scăderea nivelului de vitamina D în organism.

Vitamina D și slăbitul

E demonstrat științific că la persoanele obeze nivelul de vitamina D este unul extrem de scăzut. Grăsimea ține pe loc vitamina, nedându-i voie să ajungă în organism și să-și facă lucrarea.

Nu este totuși evident dacă obezitatea este un factor pentru lipsa de vitamina D sau invers. Însă un studiu restrâns arată că persoanele care urmează o dietă restrictivă caloric și iau în paralel vitamina D pot slăbi mai ușor și mai rapid.

Vitamina D și diferitele tipuri de cancer

Există dovezi concrete că vitamina D poate fi un ajutor de nădejde în prevenirea și tratarea multor forme de cancer, cum ar fi cel de colon, de sân sau de prostată. De asemenea, nivelurile scăzute de vitamina D ar putea contribui la apariția declinului cognitiv specific îmbătrânirii.

În schimb, un nivel crescut de vitamina D poate crește riscul de cancer pancreatic, dacă nu urmăm un regim alimentar echilibrat, nu ne păstrăm greutatea în limitele normale și cădem pradă sedentarismului.

Vitamina D și depresia

Aparent ați spune că nu au nici o legătură una cu cealaltă. Însă lucrurile stau exact pe dos. Vitamina D joacă un rol esențial în dezvoltarea și funcționarea cerebrală, iar studiile confirmă că administrarea dozelor crescute de vitamina D sunt asociate cu o ameliorare vizibilă a simptomelor depresiei.

Surse bogate în vitamina D

În sezonul estival, acest lucru este ușor de obținut dacă pur și simplu lenevim la **soare timp de minimum 15 minute pe zi**. Bineînțeles, protejați de crema solară și pălărie, să nu cumva să facem insolație. În sezoanele mai puțin însorite, vitamina D poate fi obținută din alimente.

Cele mai bogate surse naturale sunt: somonul, macroul, tonul, sardinele, gălbenușul de ou, ficatul de vită, cerealele, nucile, merele, lactatele etc. Dacă nici acestea nu sunt suficiente, puteți apela la **suplimentele alimentare** cu vitamina D, care se găsesc sub 2 forme: D2 - ergocalciferol (aceleși tip care se găsește și în alimente) sau D3 – colescalciferol (forma obținută prin expunerea la soare).

Cum se manifestă carența de vitamina D?

În primul rând, trebuie să cunoști **factorii de risc**. Aceștia sunt: vârsta de peste 50 de ani, pielea închisă la culoare, locuiești în țări nordice, ești supraponderal, obez sau ai fost supus unei intervenții de bypass gastric, ai alergii la lactate și suferi de afecțiuni hepatice ori digestive precum boala Crohn sau boala celiacă.

După ce vei fi învățat care sunt factorii de risc, **vei ști că îți lipsește vitamina D dacă: te dor frecvent oasele, prezinți slăbiciune musculară, ai probleme cu vederea, ți-e somn în timpul zilei, obosești repede, ți-este sete tot timpul etc.**

Și dacă vrei să fii și mai sigur, mergi la medic, care îți poate face un simplu test de sânge pentru determinarea nivelului de vitamina D în organism.

Care este doza zilnică recomandată de vitamina D?

Recomandarea majorității specialiștilor este de 600 unități internaționale (UI) în cazul adulților cu vârste de până la 70 de ani și de 800 UI pentru cei trecuți de această vârstă. Totuși, unii experți recomandă doze mult mai crescute de vitamina D.

Pentru sugari, este recomandat atât consumul de lapte matern, care din păcate nu este foarte bogat în vitamina D, cât și formule de lapte. Trebuie să se ajungă la un aport zilnic de 400 UI de vitamina D, însă nu depășiți această cantitate pentru că bebelușul este extrem de sensibil iar dozele prea mari pot duce la greață, vărsături, pierderea poftei de mâncare, sete excesivă, dureri musculare sau complicații mult mai grave.

În privința adolescenților, recomandarea este de 400-600 UI de vitamina D zilnic, care se pot procura atât din alimente cât și din suplimentele sub formă de comprimate masticabile, destul de agreate de către aceștia.

Aveți grijă la **tratamente administrate în paralel cu vitamina D** – unele medicamente, precum laxativele, steroizii, antihipertensivele sau statinele pot interacționa cu vitamina D și pot provoca creșterea nivelului de calciu în sânge, care duce la aritmii cardiace. Cel mai bine este să purtați în prealabil o discuție cu medicul care vă poate lămuri în privința acestui aspect.

www.credence.org

Doamne, Stăpân al lumii

SABINA WURMBRAND

*Doamne, Stăpân al lumii, de-ar fi să-ți cer ceva,
Știi bine că n-aș cere o viață liniștită,
Ci mai degrabă, Doamne, o inimă smerită
În care să domnească senină, pacea Ta !*

*Un trai fără de lupte, senin, nu mi-ar plăcea,
Căci îmi doresc, o Doamne, o inimă-ndrăzneată,
Și care la nevoie e tare și semeață,
Nădăjduind în Tine și în puterea Ta !*

*Pe cei răi nu-ți cer, Doamne, să-i iei din calea mea,
Găsindu-i pe cărare, dă-mi harul să-i îndrept,
Putere și răbdare
Să le întorc privirea în Sus, spre Golgota.*

*Al Cerurilor Rege să cer ce-aș mai putea ?
Comori sau bogăție? Cât le disprețuiesc!
Dă-mi fericirea, Doamne, pe semen să-l iubesc,
Cu-a dragostei comoară Tu umple-mi inima !*

OMAGIU MAMEI

Denisa Bărbulescu, Horsham Vic.

*„Înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, nepărtinitoare, nefărtanică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.”
(Iacov 3:17-18)*

Am căutat în lung și în lat, în fiecare ungher al minții și al inimii, ce subiect ar fi potrivit pentru acest supliment special al revistei. Niciunul nu a părut să aibă acceptarea Duhului Sfânt până când nu mi-a apărut în fața ochilor fotografia unei lecții numită „Omagiul mamei mele”, din abecedarul de acum 40 de ani.

Conținutul unui articol astfel intitulat este foarte ușor de dedus și nu am înțeles cum ar fi de folos tuturor fiicelor Dumnezeuului Atotputernic. Răspunsul a venit într-o după amiază când citeam și meditam asupra textului din Iacov 3:17-18. Când înțelepciunea se revarsă, prezența Domnului ne învăluie ca o mantie, îmbrăcându-ne cu atributele caracterului Său. Puritate, pace, blândețe, îndurare - toate curg spre cel care este sub învățătura trăsăturilor divine. Noi nu ne transformăm schimbându-ne comportamentul sau năravul nostru. Înțelegând mai întâi cine suntem noi în Isus Hristos (Rom. 5:17, 2 Cor. 5:17, Gal. 5:22-23, Efe. 1, Efe. 2, etc), ne face să ne purtăm corespunzător cu noua noastră identitate. Ajungând la acest punct al revelației puterii identității, mi-au sunat în minte cuvintele mamei mele „Noi nu suntem așa”. Aceste cuvinte au fost presărate de nenumărate ori pe parcursul copilăriei mele, când mama voia să corecteze sau să prevină o comportare neadecvată.

Un exemplu este acela când m-a învățat că respectul și prețuirea din familie se revarsă și asupra celor din

afară. Aveam, la parterul blocului din Constanța unde locuiam, o bătrânică, doamna Popa, care mereu ne întrerupea joaca și ne gonea în alte părți, sub pretextul gălăgiei prea mare pe care o făceam, (după părerea ei, nu a noastră!), în fața geamului dănsei. Ca răzbunare, noi, copiii, îi băteam și sunam la ușă de 4-5 ori pe zi iar apoi fugeam. Altă dată îi turnam apă pe preșul din fața ușii până îl îmbibam complet. Până la urma s-a plâns fiecărui părinte, inclusiv mamei mele. Discuția dintre noi amândouă a început cu: „Noi nu suntem așa cum te-ai comportat tu condusă de exemplul altor copii. Noi înțelegem că fiecare are nevoie de liniște și orele de odihnă trebuie respectate. Noi prețuim și îi respectăm pe cei în vârstă; respectul pe care îl acordăm în familie mamei, tatălui și bunicilor trebuie arătat și celorlalți din jur. La rândul lor și ei sunt mamele, tații și bunicii altor copii”. Și așa a fost pentru fiecare lecție de viață sau comportament de care am avut nevoie.

Această amintire din copilărie, ce reflectă același principiu al puterii transformatoare al identității pe care îl găsim și pe paginile Bibliei, mi-a arătat încă o dată cum bunul Dumnezeu a fost un sprijin și o sursă de înțelepciune pentru mama mea, înainte ca dumnezei, și ca întreaga noastră familie să aparțină Împărăției Lui.

O altă amintire din copilărie m-a ajutat, de curând, să înțeleg ce este Harul. Jumătate din viața mea am fost atee și nu am auzit acest cuvânt în vocabularul cercului în care m-am învățat. Și apoi, dintr-o dată, pentru cealaltă jumătate de viață, este pe buzele tuturor! Simplista definiție - „harul este precum un cadou nemeritat”, nu mi-a spus niciodată prea mult, iar explicațiile extensive ale păstorului Joseph Prince, pe care le-am ascultat seară de seară, m-au lăsat la fel de neștiutoare. Până când Dumnezeu mi-a reamintit comportamentul mamei și al familiei mele după ce le-am dat vestea că nu am reușit la examenul de facultate la medicină. Examenul l-am dat în Târgul Mureș în 1987 și am stat acolo în vacanță până când s-au afișat rezultatele. L-am informat pe părinți la telefon de nereușită, iar apoi a urmat chinuitoarea călătorie înapoi la Constanța cu trenul. Le spuseseam să nu mă aștepte la gară pentru că voi veni singură acasă cu troleibuzul. Voiam să amân cât mai mult

reîntâlnirea la care știam că voi vedea fețe dezamăgite și reproșuri mute în ochii lor. Mama însă era pe peron, cu flori în brațe, bucuria întruchipată. M-a îmbrățișat cu căldură ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Până acasă am vorbit de toate și nimic despre Târgul Mureș. Când am intrat în apartament am văzut încă de la intrare masa mare, întinsă în sufragerie, cu vesela de sărbătoare și bunătăți ca de petrecere de revelion. Tata, bunica și unchiul Nicu, fratele mamei de la Cernavodă, erau în jurul mesei glumind și ascultând muzică. Când m-au văzut s-au ridicat și au venit în jurul meu, copleșindu-mă cu îmbrățișări și săruturi și zâmbete și declarații de dor. M-am așezat la masă năucită. Tata a pus muzica mai tare în timp ce mama mi-a servit, una câte una, bunătățile mele preferate pe care le-a pregătit. După vreo 30 de minute de bucurie și petrecere, încă neînțelegând ce se întâmplă, mi-am făcut curaj și i-am întrebat: „Dumneavoastră ați înțeles la telefon că, de fapt, eu nu am reușit la facultate, da?” Mama s-a uitat la mine, tot un soare și un zâmbet și a zis: „Da, am înțeles. Este regretabil dar nu esențial. Toți îți știm potențialul și aptitudinile deosebite. Vor fi alte examene la care vei reuși. Acum suntem bucuroși că ești acasă, cu noi din nou”. Și asta a fost tot ce s-a discutat despre nereușita mea la examenul din 1987. Domnul i-a dat mamei mele înțelepciunea să mă învețe ce înseamnă harul încă de pe vremea când eu eram atee, iar dumneaei o credincioasă ortodoxă. Aceasta amintire mi-a revelat că, prin har, Domnul, de fapt, ne dă permisiunea să eșuam și ne furnizează în același timp, în dragoste, ceea ce avem nevoie ca să ne ridicăm și să încercăm din nou. Și toate acestea fără condamnare, fără reproșuri.

Am intitulat acest articol „Omagiu mamei”, și nu “Omagiu mamei mele”, nu din modestie. Ci pentru că am înțeles că Domnul are ceva de spus fiecărei mame care citește acest articol. Poate sunteți o mamă ce și-a crescut copiii în anii când nu știați încă de Domnul; poate sunteți o mamă care vă reproșați că nu aveți destul timp să petreceți în prezența Lui; poate sunteți a mamă care vă comparați cu alte mame și credeți că nu aveți la fel de mult, sau la fel de bun, sau aceleași calități ca altele; poate sunteți a mamă care vă învinovați că lucrați prea mult și că nu stați acasă cu copiii precum altele – și poate toate din aceste situații sau multe altele neenumerate aici; vă întrebați cum aceste „deficiențe” afectează creșterea și educația copiilor voștri. Aș vrea să vă spun acum, prin îngăduința Domnului, că „*sunteți o cunună strălucitoare în mâna Domnului, ca o diademă regală în mana Dumnezeului vostru*” (Isaia 62:3). Bunul Dumnezeu este credincios planului și promisiunilor Lui și vă învâluie cu înțelepciunea Lui în fiecare moment, chiar dacă nu vă este evident în fiecare situație. Prin voi, prin tot ceea ce aduceți unic în viața copilului ce vi s-a dăruit, bunul Dumnezeu lucrează prin aducerea aminte, prin învățăturile voastre, spre binele și împlinirea lui, ca adult în viața personală și în Împărăția lui Dumnezeu.

Închin mulțumirile mele pentru mama mea, dar și pentru fiecare din voi, și mă rog ca Domnul să lase pacea Lui, siguranța credincioșiei Lui și confidența identității în Domnul Isus să vă inunde sufletul. Amin.

Mama

**Mamă* pentru mine înseamnă o mulțime de lucruri: prietenă, învățătoare, doctor, cea care m-a mângâiat și m-a sfătuit...

**Mama* mea a avut întotdeauna un sfat bun să-mi dea atunci când i-am cerut. Mi-a dat curaj atunci când eram nesigură de viitorul meu, o îmbrățișare atunci când plângeam și îngrijire când eram bolnavă. Ea a fost puternică și hotărâtă, știind ce era cel mai bine pentru mine, călăuzindu-mă pe calea cea dreaptă și strâmtă. A fost în același timp și blândă, arătându-mi că sunt iubită și acceptată.

**Astăzi*, prima persoană pe care o sun să împărtășesc o veste bună sau un succes este mama. Dar tot la ea apelez atunci când lucrurile nu-mi merg chiar așa de bine și găsesc înțelepciunea de care am nevoie.

**Persoana* care sunt astăzi se datorează în cea mai mare parte mamei mele. Prin exemplul ei, m-a învățat cum să-L iubesc și să-L caut pe Domnul, cum să fiu bună și să-mi pese de nevoile altora, cum să-mi susțin soțul și să-mi transform casa într-un cămin.

**Mai* mult decât toate, *mamă* pentru mine înseamnă sacrificiu. În perioadele mai grele ale adolescenței, mama a știut să renunțe la ea însăși ca să fie alături de mine. Nu mi-a lipsit nici un lucru bun în viață pentru că ea m-a învățat să apreciez lucrurile cu adevărat de valoare: credința, familia, dragostea.

Stephanie, Melbourne

MAMA MEA

„Fiii ei se scoală și o numesc fericită;
Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude
la porțile cetății!”

Proverbe 31:28, 31

What I appreciate about my mother:
I believe we can't truly appreciate our mothers enough until we become a mother/ parent ourselves or at least until we get married and leave the nest. But one of the many things I have learned to appreciate about my mom is that she gave up so much so that we could have so much; starting from the little things like the last scoop of ice-cream or slice of cake, which I'm sure she wanted but never said, to the big things like much needed time for herself. Selflessness is what I believe makes a good mother.

Oana D.

(Personal cred că nu le putem aprecia îndeajuns pe mamele noastre până nu devenim și noi mame/ părinți sau cel puțin până ne căsătorim și părăsim „cuibul”. Dar unul dintre multele lucruri pe care am ajuns să le apreciez la mama mea este faptul că a renunțat la atât de multe, pentru ca noi, copiii, să avem atât de mult. Începând de la lucrurile mici cum ar fi ultima porție de înghețată sau felie de tort, care sunt sigură că le-ar fi dorit dar nu a spus, până la lucrurile mai mari cum ar fi un timp special doar pentru ea. Cred că altruismul este una din calitățile ce fac o mamă bună.)

Mama

Ești binecuvântarea mea
Și eu sunt darul tău.
M-ai învățat cum primii pași să-i fac
Oricât de greu mi-ar fi, să nu mă las niciodată
Să lupt zi de zi, mergând cu capul sus
Mereu să mă încred numai în Isus.

Tu știi când sufletul îmi plânge
Chiar dacă lacrima nu-mi curge.
Atunci când frica mă cuprinde,
Tu, mamă, îmi dai curajul de-a merge-nainte.

M-ai învățat să privesc viața așa cum este ea,
Să rămân senină și în clipa grea.
Căci toate vin și trec,
Doar sufletul e veșnic
De-aceia-n Dumnezeu eu mă încred!

Să fii sănătoasă mă rog zi și noapte
Să fii credincioasă și de mine aproape.
Rămâi, mamă, îndrumătorul meu
Pe calea Domnului mereu!

Amaris Coste, 12 ani

Pagină realizată de Ana Ciortuz

PERLE... MAXIME CELEBRE!!!

Never tell your mother you're bored; she'll always find you something to do!
(Să nu-i spui mamei că te plictisești; ea întotdeauna îți va găsi ceva de făcut!)
- Oana D.

Sooner or later we all quote our mothers. (Mai devreme sau mai târziu, toate ajungem să ne cităm mamele.) Anonim

After saying something, I'm always surprised how much I sounded like my mother. (De multe ori după ce am spus ceva, sunt surprinsă cât de mult semăn cu mama.) Rut

Dear mother,

You are nice and kind and loving. Thank you for all the things you've done for me!
(Nicole, 7)

I want you to know that I love you so. You are caring and nice and generous. Thank you for everything you do for me! May the Lord answer you in the day of trouble! Psalm 20:1
(Timothy Jonathan, 10)

ÎN INIMA UNEI MAME, COPILUL EI
RĂMÂNE COPIL PENTRU
TOTDEAUNA

I love you because you are nice and good. I love you because you make me happy! (Alexandra, 7)
I love you because you are caring and loving and you make me happy.
(Natan, 10)

I love you because you care for me, you are always there for me and you protect me. May God bless you! Love, Angelina (11)

I love you very much! You are kind and loving.
(Tiana, 9)

I love you mum because you make good food and you are a caring mum, loving mum, supermum. Thank you! (Caleb, 8)

I love you mother because you make good food that I enjoy. (Thomas, 9)

Dear Emilia, I love you! You are kind! (Robert, 8)

Dear Doina, you are a nice person. You are a fun mum and you take me to the Adventure Park.
(Rebeca, 8)

Oricine iubește o floare
e-aproape de-un sacru mister.
Oricine se-oprește-n cărare
s-asculte un glas de izvoare
e-aproape,
aproape de cer...

Oricine iubește seninul,
când soarele urcă-n eter,
oricine-și înalță suspinul,
când licăre-n mare rubinul,
e-aproape,
aproape de cer...

Oricine pe munții albaștri
privește granitul sever,
oricine pe căi de sihaștri,
străbate păduri de jugaștri,
e-aproape,
aproape de cer...

Dar cine-a primit îndurarea
din rănilor blândului Miel,
acela e frate cu floarea,
cu râul, cu munții, cu marea,
și-oriunde îl duce cărarea,
tot cerul,
tot cerul e-n el.

Costache Ioanid